

Belvárosi Harangszó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XI. évfolyam 4. szám

2023. augusztus

Kedves Olvasó!

Az ünnep összegyülekezés. Az ünnep közösség. Az ünnep együttlét. Magányosan nem lehet ünnepelni, nem lehet vigadni és örülni. Az ünnepen együtt vannak mindazok, akik együvé tartoznak, akik együtt akarnak lenni. *Simon András* grafikus költő ezt így fogalmazza meg: „Ha a lelkeink egymáshoz ér, az adja az ünnep igazi értékét és melegét.”

Együtt ünnepelni, együtt lenni jó társaságban, hasonló értékeket, gondolatokat vallókkal nagyon kellemes, szép és maradandó emlékeket hagy az ember szívében. Az államalapítás napján együtt örülünk mindazoknak, akik tudják és érzik e nap jelentőségét, fényében megfürödnek, mert itt nem csak mi ünneplünk, hanem egy egész nemzet, hiszen mind Magyarország polgárai, a magyar nép fiai és leányai vagyunk.

„Így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szíved, bőjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteiket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy.” (Jóel 2,12–13)

Jóel próféta egészen más miatt hívta egybe népét, és ösztönözte annak tagjait, hogy gyülekezzenek össze Istentiszteletre. Nagy baj volt akkor Izráel országában: aszály és mindenféle olyan csapás, amelyek elszegényítették a népet, súlyos károkat okoztak és nincstelenséget eredményeztek.

Nemrégiben országunkban is több tragikus természeti csapás pusztított, de a föld számos pontján láthatunk hasonlót. Megrázó képek járják be időről időre az internetet, a televíziók képernyőit: tűzvész, hurrikán, földrengések, katasztrófák, háború.

Mire hívja a próféta a népét? Bűnbánatra. Közös könyörgésre, együtt sírásra. A sírás tisztító hatású: nyugszik a lélek, simulnak a feszültségek. Keressük mi is együtt az Istent! Alázkodjunk meg előtte, és tiszta szívvel kérjük: legyen irgalmas hozzánk, szánja meg a magyar népet!

Vegyük komolyan nemzeti imádságunk szavait, melyet *Kölcsey Ferenc* épp 200 évvel ezelőtt írt meg. Amikor énekeljük, legyen a szívünkben valódi

bűnbánat, hiszen van mit lerakni Urunk színe elé nekünk is. Látjuk mivé lesz az az ember, az a világ, amelyik nem kér Istentől, nem figyel Igéjének szavára.

Kicsiny népünk a népek nagy tengerében mindezidáig megmaradt. *István király* legnagyobb tette az volt, hogy keresztyén hitre tért, és erre ösztönözte az egész országot. S látjátok, itt vagyunk. Hányszor és hányszor vesztetett volna el a haza, mert a pusztulás szélére kerültünk... Mégis, mégis megmaradtunk. Mindez csak és kizárólag Istennek köszönhető!

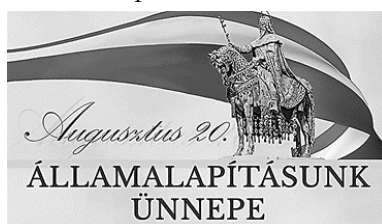
„Szánalomra indult országa iránt az Úr, és megkönyörült népén. Így szól népéhez az Úr: Most már adok nektek gabonát, mustot és olajat, hogy jóllakjatok vele. Nem engedem többé, hogy gyalázzanak titeket a nemzetek.” (Jóel 2,18–19) A jövő igazi reménységét hordozó szavak ezek. Isten nem csak egykori népének, hanem nekünk is boldog és reményteljes jövőt akar adni. Ne féljünk! Örüljünk, mert Isten megadta a szükséges esőt, megadta az életet adó gabonát, a föld megannyi ajándékát.

Magyarország, ahogy azt megkaptuk, ahogy ismerjük, ahogy ünnepeljük, és ahogy szeretjük, minden nehézsége, viszontagsága és kalandos történelme ellenére keresztyén ország. Rajtunk múlik, hogy ez így marad-e, hogy mennyi időt, energiát fordítunk a Szentháromság Isten akaratának megismerésére és teljesítésére. Jól vigyázzunk, mert ha a magyar nép nem kívánja újra megérteni és sajátjává tenni az államalapítás szövetségkötését a keresztyén hittel, akkor majd jelentkeznek olyan népek, akik olyan biztosak a maguk identitásában, hogy azt örömmel a magyarság sajátjaként is látnák.

Isten hűsége és ereje arra hív bennünket, hogy ennek a nemzedéknek a jövőképe, I. István királyunkhoz hasonlóan, a keresztyén magyar állam fenntartása legyen. Nem kívánhatok mást, mit a 200 éve született *Petőfi Sándor: A magyarok istene* című versének befejező versszakában:

„Élni fogsz, hazám, mert élned kell... dicsőségs
És boldogság lesz a te életed...
Véget ér már a hétköznapi vesződség,
Várd örömmel a szép derült ünnepet!”

(Koncz Zsolt lp.)

Sarkad Város Kitüntetettjei

Gyülekezetünk abban az örömben és megtiszteltetésben részesült 2023-ban, hogy főgondnokunkat, harangozóinkat és egy ifjúsági tagunkat Sarkad Városa a legmegbecsültebb polgárai közé fogadta.

„Sarkadért” kitüntetésben részesült:

**Dr. Taybani Jamal érsebész főorvos,
a Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
főgondnoka**

Dr. Taybani Jamal 1950. szeptember 17-én született Homs városában, Szíriában. Gimnáziumi tanulmányai után, két évig a Szíriai Közlekedési Minisztériumban dolgozott. Arra vágyott, hogy tovább tanulhasson, és bár kiváló eredménnyel érettségizett, családja anyagi helyzete nem engedte meg, hogy álma teljesülhessen. Élete mégis különös fordulatot vett.

Egy cserediák program ösztöndíjasaként Magyarországra került. 1971 szeptemberében érkezett hazánkba, s akkor még nem sejtette, hogy ez a föld lesz az új otthona. A cserediákság feltétele volt, hogy rövid időn belül megtanuljon magyarul, mely igen nagy kihívásként állt előtte, de kiválóan teljesítette. Sajat elmondása szerint sokan feladták, ám őt nem ilyen fából faragták. Küzdött, harcolt, megbirkózott a nehézségekkel, és e kemény időszak után felvételt nyert a Szegedi Egyetem Általános Orvostudományi Karára.

Egyetem éve alatt ismerkedett meg későbbi feleségével, *Kesztyűs Edittel*, aki gyógyszerésznek tanult, és az egyetem utolsó évében házasságot kötöttek. Nem volt ez magától értetődő, hiszen a fiatal szír származású orvos, egészen más vallási háttérből érkezett Magyarországra, és épp egy tradicionális, református vallású családba került. Am felesége és családja révén ismerhette és érthette meg, sőt tehetett egészen magáévá a református keresztyén hitet és tanítást. Teljesen beágyazódott nem csak a helyi gyülekezet, hanem a református közegház életébe is.

Dr. Kesztyűs Edit szakgyógyszerésszel kötött házassága után Sarkadon telepedtek le, és több mint 45 éve e város hűséges polgára. Diplomája megszerzése után a Gyulai Pándy Kálmán Kórházban kezdett dolgozni. 1982-ben sebészetből tett szakvizsgát, 1985-ben pedig érsebészetből. 1987-ben adjunktusi majd 2000-ben főorvosi kinevezést kapott. Felesége az egyetem után előbb Sarkadon, majd a gyulai kórház gyógyszer-tárában helyezkedett el.

Két gyermeke született. Fia, *Dr. Taybani Zoltán Jamal* belgyógyász, osztályvezető főorvos a Békés Megyei Központi Kórház dr. Réthy Pál Tagkórházában. Lánya *Dr. Taybani Ágnes* ugyancsak Békéscsabán dolgozik kórházi jogászként. Négy unokáját, *Kamalt, Editet, Szofit* és *Annát*, rajongásig szereti. Mindene a család, örömmel segíti gyermekeit, büszke sikereikre, és értük él.

Életét legjobban a hűség szóval lehet jellemezni. Hűséges családjához, azokhoz az emberekhez, akik befogadták, új otthont adtak neki, és bár elszakadt szülőhazájától, testvérével minden nap beszél, és a messzi távolból is mindenben segíti Szíriában maradt rokonát. Hűséges megismert Urához, Jézus Krisztushoz és ahhoz a közösséghez, amely lelkileg táplálja.

1994-ben presbiternek választották a Sarkad-Belvárosi Református Egyházközségben, melynek több éve főgondnoka is. 12 évig a Tiszántúli Református Egyházkerület Tanácsosa volt. Húsz év óta a Békési Református Egyházmegye világi főjegyzője. Több, mint 20 éve a sarkadi Református Nyugdíjsház orvosaként is tevékenykedik, ahol 10 éve működteti az éjszakai nővérszolgálatot.

Bárki fordulhat hozzá segítségért, hiszen mindig igyekszik a tőle telhető legtöbbet nyújtani. A sarkadiak hálásak segítőkészségéért, emberségéért. A másoknak való adás és szolgálat keresztyén erényként elismerést érdemel. Szerény, kedves lény és szorgalma minden akadályt képes legyőzni, és ma megérdemelten, felemelt fővel állhat Isten és emberek előtt.

„Sarkad Város Kultúrájáért” kitüntető díjban részesült:

Falvay Ferenc Istvánné keramikus

Falvayné Bagdi Ella Geszten született 1952-ben. Számos településen végezte iskoláit, köztük Dobozon, Békéscsabán és Gyulán, ahol sikeres érettségi vizsgát tett. Fazekasként Csákváron szerzett végzettséget. Élete során több helyen élt, köztük Székesfehérváron, Gyulán, Békéscsabán, Nagygyantén és két alkalommal Sarkadon. Először 40 évvel ezelőtt telepedett le itt, és jelenleg is Sarkadon él, miután 2005-ben visszaköltöztek férjével városunkba.

Már a városhoz való kapcsolódása előtt is megkezdte tevékenységét, hiszen Nagygyantén élve szakköröket tartott a sarkadi óvodákban, valamint agyagozott az Idősek Otthonában és a fogyatékkal élőkkel is foglalkozott. Részt vett több önkormányzati és egyházi eseményen, ahol agyagozásra buzdította a gyerekeket és felnőtteket egyaránt, például a Mikulás ünnepségeken, Nyuszi

bulikon, táborokban vagy épp kisebbségi napokon. Több különböző rendezvényre is készített ajándéktárgyakat, ilyen a Röpülj Páva vagy a Belvárosi Református templom falára készült plasztika.

Ella néni nem csupán Sarkadon, hanem Hajdú-Bihar és Békés vármegyékben található településeken is tevékenykedett, hozzájárulva a kerámiaművészet terjesztéséhez és népszerűsítéséhez. Falvayné Bagdi Ella értékes és sokoldalú munkásságával kiemelkedően járul hozzá a helyi kulturális és közösségi élethez.

**„Sarkad Város Sportjáért”
kitüntető díjban részesült:**

Szamos Panna úszó

Szamos Panna 16 éves, a Magyar Úszó Szövetség Jövő Bajnoka válogatott keret tagja két éve.

Panna 6 éves kora óta úszik versenyszerűen. 2022-ben sikerült az ország élvonalába kerülnie, úszószámaiban az országos ranglista elejére küzdötte fel magát. Számos délalföldi és országos versenyen ért el kiemelkedő dobogós, érmes helyezéseket. A 2022-es hódmezővásárhelyi cikluszáró versenyen a Gyulai Várfürdő Kft-t képviselve 5 aranyérmet és egy ezüstérmet szerzett.

Napjainkban a gyulai Erkel Ferenc Gimnázium tizedikes tanulója, kiváló tanulmányi eredménnyel. Iskolája elismeri, büszkeségei között tartja nyilván. A jövőbe vetett hite segíti előre az újabb kihívások legyőzésére. A mindennapok realitása mellett nagy álmokat dédelget, bekerülni a Magyar Úszóválogatott Keret tagjai közé. Gyula Város 2023 márciusában a 2022-es év Ifjúsági Sportolója díjjal tüntette ki.

Pénz, pálya, siker, munka: az élet értelmének elbírásánál alig is jönnek számba. Az érzés az, ami megtölti az embert, jóval és rosszal, széppel és csúnyával. S az érzések felszínén páráként lebeg a hangulat s változó színeit rávetíti mindenre, ami körülöttünk van. Gondolatainkra, szavainkra, beszédünk ritmusára, mindenre, ami belőlünk való. És így magára a világra is. Mert igaz, hogy minden, ami van, idegen tőlünk, egyforma rideg anyagiság s túlél bennünket, embereket. De amilyennek látjuk azt, ami van: az belőlünk való. (Wass Albert)

103

103 másodperc, bő másfél perc. 103 perc egy jó filmnyi idő. 103 nap egy „évszaknyi” idő. 103 hét az majd két év. 103 hónap az általános iskolai évek ideje. 103 év már történelmi időszerű. 103 év maga a tragikus fordulatokban gazdag 20. század.

Városunk legidősebb polgára **Kölös Imre**, 103 éves. 1919 decemberében látta meg a napvilágot egy református paraszti család 5. gyermekeként. Nyolc gyermek született, melyből heten éltek meg a felnőtt kort.

Édesapja végig harcolta az első világháborút. Az olasz frontról tért haza, de olyan betegséget hozott magával, mely elvitte őt a minden élők útján. A család mindent megtett, hogy a családapát életben tartsa, hiszen 3 csikó árába került a pesti műtét, de a varrás megszakadt... Imrére és a még otthon lévő testvéreire szakadt a család egyben tartása, a föld művelése, édesanyjuk támogatása.

A munka soha nem volt számára idegen. Abból a fából való, aki maga is látta, mit kell tenni. Kérni sem kellett: tudta, hol kell kezdeni, de azt is, mi a cél. Ismerte az évszakok váltakozásának „titkát”, mely a föld gondos megműveléséhez kell épp úgy, mint az állattartás fortélyait. Ám a ló volt a minden. Akinek lova volt, más ember volt! Szerette és becsülte ezt a nemes állatot, mely nem csak a megélhetést biztosította, hanem eljött az az idő is, amikor a túlélés, az életben maradás zálogává vált.

Alig volt 20 éves, amikor lehetősége nyílt Németországba menni, dolgozni. Hitler épp akkor támadta meg Lengyelországot, így sok plusz munkáskéz kellett, akik segítenek az őszi betakarításban. Ő – néhány sarkadi társával – megragadta a lehetőséget, s egy máig csodálatos és felejthetetlenül szép vonatút után érkezett meg. Semmi más nem volt számára fontos, csak a munka. Az, hogy minél többet tudjon keresni, mert bizony a fizetését küldte haza az édesanyjának, hogy ki tudja fizetni tetemes adósságukat apjuk elvesztése után. Így is lett. Ő volt a legjobb dolgozó. Célját elérte, hiszen miután hazajött, az adósság terhe nem lebegett a család feje felett.

Ám a második világháború szörnyűségei elől nem térhetett ki sem ő, sem hazánk megannyi fiatal fia... 1944-ben sorozták be a 6. debreceni huszárezredbe. Családfenntartóként könnyített, 3 hónapos kiképzésben részesült, majd még hazajöhetett, de ez nem tartott sokáig. Hamarosan jött a behívó, mely a keleti frontra vezényelte. Huszár volt. Hátsóloval szolgált a zászlós lovászként. Amit ott átélt, az emberi kegyetlenség legmélyebbre süllyedése. De

helyén volt az esze és a szíve. Figyelt, tudta a dolgát: mikor kell menni, vagy épp megállni, lövészárokból figyelni, majd okosan indulni. A kemény orosz előre nyomulás hátrálásra kényszerítette a németeket, velük együtt a magyar csapatokat is. Ő is ott volt a lovával, s követte a parancsot.

Rendkívül kalandos körülmények között, több mai országhatárt átszelve, lovon, gyalog, de még vonat tetején is utazva, hazajutott. A gyulai vasútállomásra az utolsó erejével hazagyalogolt. Árva lett, mire visszatért, hiszen édesanyja meghalt, de itt voltak a testvérei és egy ló is, melyben látta az életet, az újrakezdés lehetőségét.

Alkalma nyílt, hogy ismét a saját földjén dolgozzon. Ez volt a mindene, s jöjjön bármilyen rendszer, megmaradt a maga urának. Megnősült, s ettől kezdve feleségével, Zsuzsannával együtt dolgoztak. Dolgos és szerető szívek és kezek egymásra találása volt a házasságuk.

Egész életében művelte a földet. Sok mindent termesztettek, melyet felesége adott el a helyi piacon. Sokan ismerték őt a finoman pirított uszuról, a szép krizantém virágokról, a gyönyörű száraz tésztájukról, vagy épp arról, milyen kiváló szemző is volt.

A föld mellett azonban egy idő után elment dolgozni a Vízügyhöz, ahol vízör lett. Itt sem szakadt el a mezőgazdaságtól, hiszen az akkor kialakított rizstelepekhez került, ahol az volt a feladata, hogy mindig elegendő víz álljon a földeken. Innen ment később nyugdíjba.

Sajnos felesége hamar elment a minden élők útján, így évtizedek óta egyedül él. Gyermeük nem született, de családja nem hagyta magára. A mai napig mellette van unokahúga és keresztfia. Saját házában él, és bár többen segítenek neki, tiszteletreméltóan ellátja magát.

A gyülekezetünk intézményi keretében működő *Házi Segítségnyújtó Szolgálat* révén naponta megy hozzá kedves gondozója: *Egri Kati*, akit nagyon becsül és szeret. Hálás e szolgáltatásnak, mely ahhoz segíti, hogy saját házában élhessen. Nagyon szereti otthonát, kutyáját, költöző madárkáját, melyektől őszel elköszön, s tavasszal várja vissza őket udvarára.

Mi a hosszú élet titka? – E kérdés nem hangzott el beszélgetésünk ideje alatt, mégis úgy érzem, voltak olyan mondatai Imre bácsinak, melyek hozzásegíthetnek bennünket a saját válaszuk megtalálásához: „Mindig mozogtam.”; „Szerettem dalolni.”; „Szeretem a természetet és az állatokat.”; „Soha nem dohányoztam.”; „A becsület az első!”; „A »marhaságoktól« távol tartottam magam.”

Kölös Imre egy olyan sarkadi református család sarja, ahol este, lefekvés után édesanyjukkal zsoltárt

énekeltek, s erre a mai napig úgy emlékszik, hogy gyermekként olyan volt a számára, mintha egybeolvadtak volna mind. Nem is csoda, ismerve a 90. zsoltár sorait... - akár ez is lehet a hosszú élet titka. „*Tebenned bíztunk eleitől fogva, / Uram, téged tartottunk hajlékunknak! / Mikor még semmi hegyek nem voltak, / Hogy még sem ég, sem föld nem volt formálva, / Te voltál, és te vagy, erős Isten, / És te megmaradsz minden időben.*”

Koncz-Vágási Katalin

Túrmezei Erzsébet: Nyár

*Uram, áldalak a nyárban.
Aranykalászos határban
száll most hálával teli
trónusod elé az ének,
tüzéért a nap hevénék,
mert a szemet érleli.
Esőcseppek záporáért,
hajnalok hűs harmatáért,
mindenért az ég alatt
vigassággal áldalak.*

*Friss vetés, szép zöld ígéret
magot hozott és megérett,
s amint lengeti a szél,
zizegő, szelíd szavával,
hitet tevő himnuszával
nagy jóvoltodról beszél.
Boldog, aki érti, hallja,
s míg aratni indul karja,
miközben rend rendre dül,
Téged dicsér egyedül.*

*Minden kicsiny búzaszemben
térdre kényszerítesz engem,
csodatevő Istenem.
Kezed odatette áldva
a nyár gazdag asztalára
mindennapi kenyerem.
S asztalán a keresztfának
Fiadat is odaszántad,
hogy benne legyen nekünk
kenyerünk és életünk.*

Csordultig van a szív

Az ember életében vannak olyan pillanatok, melyek egész bensőnket áthatják, melyek életre szólóan formálnak, melyek sarokpontokká válnak. Ilyen különleges nap volt a Tiszántúli Református Egyházkerület Nőszövetségének 2023. évi, immár XXIX. Konferenciája a Debreceni Nagytemplomban, június 23-án.

Konferenciánk választott igéje: „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, ... azt megbecsüli az Atya.*” (János 12,26) Kárpát-medence szerte hívta azokat a nőket, asszonytestvéreket, akik a református gyülekezetekben és azokon túl is szolgálatukkal, életvitelükkel szeretnék megélni, sőt beleélni ebbe a világba Jézus Krisztus szeretetét. A szervezők az ige alapján olyan megbecsültséget tanúsítottak a mintegy 1000 jelenlévő számára, mely mindannyiunknak örök emlékké és erőforrássá vált.

Főtiszteletű Balog Zoltán, a Dunamelléki Egyházkerület püspöke, a Zsinat lelkészi elnöke igehirdetése nyitotta meg a találkozót. Megható és megrendítő szavakkal szólt hozzánk, melyekből érződött: szív szólt a szívekhez. Az „*együttlét ünnepének*” látta konferenciánkat, ahol az Isten Igéje köt egybe mindnyájunkat: „*Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.*” (1Thessz 2,20) Hangsúlyozta, hogy nem csak „mi” vagyunk jelen, hanem elhoztuk magunkkal azokat is, akikért élünk és szolgálunk. Így lehetséges, hogy megsokszorozódjon az az erőforrás, melyet Jézus Krisztustól kapunk. Ebben pedig az első lépés a Biblia naponkénti felnyitása, hiszen együtt olvassuk az Igét. Olyan ez, mint egy közös játék: „*Olvastad? – Olvastam.*” Összeköt bennünket, éljünk bárhol, református magyarokként a világban.

Az üzenet határok nélkül egybekapcsolja olvasóit. Összecsend a választott és a napi ige mondanivalója: az életünk teljes, azaz „*célját betöltött élet*” lehessen. Egymás megbecsülése, drágának és értékesnek tartása az Atyától indul. Isten drágának tart bennünket, nála nincs másodrendűség! Együtt vagyunk Őelőtte teremtettségünkben, szabadságunkban és szolgálatunkban, hiszen a „*tanítvány szolgál*” – kérés nélkül. Amit teszünk, arra az Ige indít minket. A Lélek formáló ereje által „*Minden szó válhat üzenetté, de az asszonyok szavak nélkül is üzenetet közvetítenek.*” Női mivoltunk megbecsültsége tükröződik e mondatban, melyet kárpátaljai testvéreink jelenléte és bizonyágtétele pecsételt meg.

A Konferencia résztvevőit dr. Feketéné Kavisánszki Györgyi, a Tiszántúli Nőszövetség tiszteletbeli elnöke, Oláh István, a Nagytemplom lelkipásztora, valamint

dr. Gaál Botondné dr. Czeglédi Mária, a Tiszántúli Nőszövetség elnöke köszöntötte.

Dr. Feketéné Kavisánszki Györgyi a pártfogó Lélek vezetését helyezte a szívünkre: „*A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszitekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!*” (Jn 14,26–27) A Lélek tanít, emlékeztet és összetart, hogy nekünk tartást adjon és magatartást munkáljon.

Oláh István lelkipásztor a 133. zsoltár szavait idézve fejezte ki örömét, hogy újra a Nagytemplom fogadhatta be a kerületi nőszövetségi konferencia vendégeit, majd röviden, de roppant ötletesen mutatta be a gyülekezetet és annak sokrétű szolgálati területeit.

Kerületi elnökünk megnyitó beszédében a reménységgel teli realitás szólalt meg. Sok tekintetben ugyanis „*éj borult ránk*”, de Istenünk mindig velünk van és utat mutat: „*Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor bálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.*” (Fil 4,6) – Az imádságban és a könyörgésben találunk rá arra az erőforrásra, mely képessé tesz bennünket feladataink betöltésére. Nőszövetségi tagokként őrállókká rendelt bennünket az Isten. A vágyott megújulás csak az imádkozó közösségekből indulhat útjára.

Konferenciánk legmeghatóbb mozzanata a kárpátaljai testvéreink (271 fő) küldöttségének bemutatkozásához kötődik. Jakab Krisztina (Beregsom), a Kárpátaljai Református Egyházkerület Bereg megyei megbízottja kendőzetlen őszinteséggel számolt be otthoni életükről, *Szolgálat Kárpátalján* címmel. Annak ellenére, hogy a határok közénk kerültek, tudunk egymásról, és minden nehézség ellenére, megadatott a találkozás öröme. „*Mi pedig, testvéreim, miután külsőleg, de nem szívünkben, egy rövid időre elszakadtunk tőletek, annál nagyobb vágyódással törekedtünk arra, hogy ismét lássunk titeket.*” (1Thessz 2,17)

Olyan leányok, nők és asszonyok érkeztek Kárpátaljáról, akik megtanultak „egyedül” (férfiak nélkül) lenni, akik megtanultak férfi dolgokat végezni, akik azonban ebben az elszakíttóságban, vágyódásban sincsenek egyedül. A nőszövetségi élet fellángolt a három egyházmegyében, hiszen jóval több összeövetelt, bibliaórát és rendezvényt tartanak, mint korábban. A szívükben összetartozó nők így áldják az Isten szent nevét. A Hogyan tovább? – kérdésre pedig együtt adják meg a választ: „*az Úrtól várjuk a jövőt*”.

A Bereg megyei református nőszövetség újonnan elkészült zászlóját Nagy Zsoltné Kiss Katalin bíchkeresztesi lelkipásztor, a Tiszántúli Nőszövetség alelnöke a 20. zsolttár szavaival avatta fel: „*zászlót emeliünk Isteniünk nevében. Teljesítse az Úr minden kérésedet.*”

A zászló közepén a „három generációs nőt magába ölelő tulipán minta, mely egy nyitott Biblián helyezkedik el, református jelképekkel (csillag, kenyér, kehely) körbefogva” látható. E zászlót főtitkarság Zán Fábian Sándor püspök úr adományozta a nőszövetség számára.

A dísz szalagot elnökszövetség kötözte fel, hasonlóan a másik kárpátaljai, a makkosjánosi nőszövetség zászlajára, majd mindkettőt megáldotta tiszteletbeli elnökünk: „*Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön.*” (Zsolt 46,9) A zászlószentelés előtt és után a kárpátaljai nők énekszóval tettek bizonyosságot Istenbe vetett hitükről. – Szem nem maradt szárazon!

Dr. Svébisné Juhász Márta, a Nőszövetség országos elnöke köszöntőjében kiemelte, hogy szolgálatunk többletét az adja, ha megértjük, mi az Isten terve. Isten dicsőségére és embertársaink javára történjen minden! Ez tükröződik a Nőszövetség által életre hívott Keresztmama programban is, mely évek óta 50 kárpátaljai gyermeket támogat negyedévi rendszerességgel. – „*A jótékonyságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.*” (Zsid 13,16)

Balog Zoltán püspök úr „*A lelkipásztori hivatás és a gyülekezeti közösség*” című előadásában bemutatta azt a kezdeményezést, melyet a Zsinat Elnökségi Tanácsa indított el. Minden évben kijelölnek egy tematikát, mely az egyház egy-egy időszak területére irányítja a figyelmet. 2022-ben a hitoktatás és a hitoktatók kerültek a fókuszpontra, míg 2023-ban a lelkipásztori hivatás és annak gondozása. Hangsúlyozta, hogy a lelkipásztori hivatás éve mindenkire szól, hiszen a felelősség közös: „*Szolgálat nélkül nincs egyház.*”

A lelkipásztor számára nagyon fontos a visszajelzés, legyen az házastársi, presbitériumi, nőszövetségi, de mindig imádkozó közösségből jövő legyen. A lelkipásztor az a lelki vezető, aki felelősséget vállal, irányt mutat, aki közvetítő szerepet tölt be, mint elhívott és hivatalos szolga. A belső és a külső elhívásnak találkoznia kell! Bármilyen területen is szolgáljon egy lelkipásztor, a „*gyülekezettudatosság*” legyen az első. Mindig lehet jobban és igeszerűbben szolgálni, s az erre való törekvés református sajátosságunk része.

A Tiszántúli Nőszövetség elnöksége nevében, Nagy Zsoltné elnökhelyettes hirdette meg azt az

imahátteret, mellyel csatlakozni kívánunk a „2023 – a lelkipásztori hivatás éve” felhíváshoz. „*S ha valamit az asszonyok tudnak, az az imádság.*” Minden hónapra kiválasztottak egy imatémát, erre az imaláncra pedig szeretettel várják a nőszövetségek, imakörök, gyülekezetek csatlakozását.

Dr. Csorba Dávid, a Debreceni Református Kollégium Múzeumának szakigazgatója előadásában rámutatott arra, hogy nem csak a lelkipásztori szolgálat éve az idei, mivel több jeles évfordulót is ünneplünk. A Himnusz születésének 200-ik, illetve Petőfi és Csokonai születésének 200-ik jubileumát is 2023-ban ünnepeljük. A *Petőfi-ünnep* kapcsán néhány érdekes részletet ismerhettünk meg a „*szabadság apostola*” életének debreceni vonatkozásaiból.

Felhívta a jelenlévők figyelmét Orlai Petrich Soma: *II. Lajos király bolttetének feltalálása* című lenyűgöző olajfestményére, mely épp 170 éve a Kollégium tulajdona, és hosszú idő után ismét eredeti helyén, a Debreceni Református Kollégium Műemlékkönyvtárában lehet megtekinteni. Olyan különleges alkotás, mely nem csak a realitás talaján állva ábrázol, hanem egy erkölcsi pillanat üzenetét kívánja átadni.

A Himnusz eléneklése után, a Kollégium udvarán ebéd várta a konferencia résztvevőit.

Kurgyis András lelkész-karnagy több alkalommal is éneket tanított, megmozgatva nem csak lelkünk húrjait, hanem testünk tagjait is.

Dr. P. Szalay Emőke, muzeológus, néprajzkutató „*Úrhimzéses írászati terítők megőrzése a Tiszántúli Református Egyházkerületben*” címmel tartott előadást, melyben felvillantotta hallgatósága számára, micsoda felbecsülhetetlen kincseket őriznek a Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei református templomaink. Ezekben a csodálatos mintákban, mint például a virág, levél, bokor, csiga, gránátalma, ananász, pelikán, vagy az Isten báránya, láthatjuk a 17-18. századi református parasztemberek művészi törekvéseit. Ezek az értékek azonban az idő múlásával egyre nagyobb veszélynek vannak kitéve, ezért azok megmentésére hívta a nőszövetségeket. „*Varrjuk újra!*” – felhívással szólította meg az asszonyokat, hogy az utánunk jövő nemzedékek is gyönyörködheszenek az úríhimzéses terítőkben.

Éves kerületi konferenciánk elmaradhatatlan része a klasszikus zene, melyet idén Kovács Lotti, 10 éves mátészalkai zongora virtuóz szolgáltató.

Hagyományainkhoz tartozik a jelenlévők számbavétele és a jubiláló vagy a most alakult nőszövetségek köszöntése is. Újonnan egy nőszövetség alakult Makó-Belváros Gyülekezetében. 5 éves a nőszövetség Lövöpetri, Nyírlövő, Nyírmeggyes és Váncsod gyülekezeteiben. 10, 15 és 20 éves

jubileumot ünnepel *Sonkád, Bocskai kert, Hajdúhadház*, illetve *Hajdúszovát* nőszövétsége. 30 éves szolgálatot pedig *Karcagon, Kisújszálláson, Nagyállóban, Fehérgyarmaton, Nyírbátorban, Dombrádon* és *Nyírtúrán* köszönthettünk. Isten áldása kísérje valamennyiük életét és szolgálataikat!

Találkozónkat köszöntötte *Börzsönyi Józsefné*, a Tiszáninneni Nőszövetség elnöke: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobboldal támogatlak.*” (Ézs 41,10), továbbá *Lakó Julianna*, a Dunántúli Nőszövetség titkára is, aki tolmácsolta *P. Tóthné Szakács Zita*, kerületi elnökük áldáskívánását: „*Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködéssbe és nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.*” (Fil 4,12–13).

2023. a tisztújítás éve a Nőszövetség számára, épp ezért bemutattuk egyházkerületünk *Jelölő-Választási Bizottságának* tagjait: *Ecker Márta* (Mezőberény), *Hadházi Judit* (Debrecen), *Oláh Istvánné* (Kisvárd), illetve *Lutzke Krisztina* (Nyíregyháza) mint póttag, tettek fogadalmat szolgálatuk törvényes és lelkiismeretes végzésére.

Dr. Gaál Botondné dr. Czeglédy Mária elnök végül ismertette az előttünk lévő hónapok nőszövetségi alkalmait, illetve a „*Könyvet a szórványba*” című felhíváshoz való csatlakozásra buzdított. E program célja az anyanyelvi oktatás segítése a szórvány magyarság területein létrehozandó vagy már bővítendő könyvtárakkal (bővebb információ: a www.konyvetaszorvanyba.hu).

A konferencia zárásaként főtiszteletű *Dr. Fekete Károly*, a Tiszántúli Egyházkerület püspöke Máté evangéliuma 5. fejezetének 7. verse alapján bízta ránk Urunk üzenetét: „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*”

A boldogságra mind vágyakozunk, de sokszor olyan ködös, elmosódó, édeskeserű, szubjektív, hiszen mindenkinek mást jelent. Ám Jézus nyelvén sokkal konkrétabb jelentéssel bírt a „boldogok” kifejezés, ugyanis Jézus szerint azok a valóban boldogok, akik az üdvözülés útján járnak. Jézus boldogmondásai tehát üdvösségmondások!

Az irgalmasság és az irgalmatlanság szembeállítását mutatja az irgalmas samaritánus és az adós szolga példázata. Az ember nem tanul, hiszen azok válnak irgalmatlanokká, akik kegyelmet nyertek, és épp ők nem tudnak elengedni semmit sem a másiktól. Isten irgalma arra ösztönözzön minket, hogy képesek legyünk irgalmasságot gyakorolni a másik emberrel szemben.

Kegyetlen és irgalmatlan világban élünk, Jézus követőiként azonban nekünk kell az Isten irgalmáról,

az élet győzelméről, az örök életről és arról a szeretetről bizonyosságot tenni, melyet Jézus Krisztus áldozata hozott el. Küldetésünk az olyan irgalmasság gyakorlása, mely túllép a jog és az érdem határain, mely nem más, mint a cselekvő szeretet.

Isten Lelkének különleges gondoskodása nyomán itt forrt egybe konferenciánk igei mottója, a nyitó áhítat üzenete a hazaengedő igével. Isten szava áradatát élhettük át: oly sok lelki kincset kaptunk, hogy szívünk nem csak megtelt, hanem valósággal túlcserült. Istené legyen ezért a dicsőség mindörökké!

Dr. Koncz-Vágási Katalin

Gyülekezeti és intézményi kirándulás: Parajd és térsége

„*Amikor azonban meghallották a filiszteusok, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpában, fölvonultak a filiszteusok városfejedelmek Izráel ellen. Meghallották ezt Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kiáltás értünk szüntelenül Istenünkhöz, az Úrhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből! Sámuel fogott egy szópós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az Úrnak. És Sámuel az Úrhoz kiáltott Izráelért, az Úr pedig meghallgatta. Mialatt Sámuel az égőáldozattal foglalatzkodott, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az Úr azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, akik úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől. Ekkor az izráéliek kivonultak Micpából, üldözőbe vették a filiszteusokat, és vágták őket csaknem egészen Bét-Kárig. Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpá és Sín között, és elnevezte Eben-Házzernek, mert ezt mondta: Az Úr segített el bennünket egészen idáig!*” (1Sámuel 7,7–12)

„*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok betörnek, és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.*” (Mt 6,19–21)

Kedves Testvéreim!

„*Abol a te kincsed van, ott lesz a szíved is!*” A Szentírás a kincsek két szintjét ismeri. Vannak földi kincsek, melyek múlandók, melyeket megessz a moly, a rozsdá megemészti, vagy a tolvajok ellopják, és vannak olyan kincsek, amelyek örökkévalók, maradandók.

A földi kincsek vonzóak - kínálják magukat, fogyasztásra és birtoklásra bíztat minden. Rajtunk is nagy a nyomás – nem mindegy mibe öltöztetem a gyermekemet, milyen autóval járok, hova megyek

nyaralni, milyen telefonom van... Azt gondoljuk, az vagyok, aminek mutatom magam! Erre visz a média és a reklám világa, de nem hibáztathatjuk csak a külvilágot, hiszen mindannyiunkban ott van az a belső hajlam is, hogy halmozzunk, gyűjtsünk, hogy mindig jobb életszínvonalon éljünk. Az életünk olyan, mint egy állandó keresés, gyűjtés. Állandóan küzdünk, harcolunk valamiért, a számunkra fontos dolgokért.

Kincsek, melyeket *rendkívül fontosnak* tartunk, de abba a hibába esünk, hogy azokat önmagunk fölé emeljük. Mindennél fontosabbak lesznek, s már csak a gyűjtés tölti be napjainkat, uralja az egész életünket.

Kincsek, melyeket *nem veszünk észre*. Tudjuk, hogy birtokunkban vannak, azonban természetesnek vesszük, s nem tudatosul bennünk, hogy milyen nagy értéknek is vagyunk a birtokosai.

Kincsek, melyeket *nem látunk annak*, mert leértékeljük, vagy egyenesen értéktelennek tartjuk azokat. Ilyenek lehetnek a múlt emlékei, a felújításra váró épületek, vagy a múltat idéző tárgyi emlékek sora. Mégis mikor útnak indulunk, kirándulni szeretnénk, akkor épp ezeket szeretnénk látni, s felfedezni a magunk számára.

Ilyen kincsrombolás az erdélyi *Böszödjfalun*, mely ma már vízben van, és egy mesterséges tó van a helyén. Mintegy ötvened magával tanúja annak, hogy mit okoz, ha megfélemezünk arról, hogy az élet a legfontosabb, hogy attól, hogy valami régi, még nem feltétlenül rossz is, amit ki kell dobni, el kell tüntetni.

Mit tartunk igazán fontosnak? Most épp úgy, mint általában véve? *Mi van a szívünkben?* Talán munkák hosszú sora, talán gyász és fájdalom egy drága szerettünk elvesztése miatt, talán az egzisztenciális gondok: hogyan fogunk kevesebb pénzből megélni: enni, inni, ruházkodni, gyermekeinket eltartani? Milyen jövő vár ránk ebben a hirtelen és gyorsan változó világban?

Mindezek érthetőek, hiszen mindannyiunknak szükségünk van ruhára, élelemre, s azokra a dolgokra, amelyek életfeltételeinket biztosítják. Azonban nem szabad, hogy ezek a dolgok fölének emelkedjenek, hogy ezeknek a megszerzése, elérése és begyűjtése mindennél fontosabb legyen.

Miért? Mert ezek csak ideig-óráig valók, múlandók. Múlandók, mint azok a történelmi emlékek, melyeket felkereshettünk Székelyföldön. Romok, történetek, életek, színek, legendák. Ahogy az igében is áll: ellophatják, feldúlhatják, kifoszthatják, elkótyavetyélhetik, hiszen a moly és a rozsda megemészti a földi kincseket.

*„Kerested erdőn, bérceken, fiatalságtól részegen,
Álmodtad és tudtad, hogy él, különb madár a többinél:
elorzott minden drága színt, smaragdot, türkizt és rubint,*

*szikrázóbb, mint a gyurgyalag, begytollán bíboros szalag,
a kék csókánál kékje szebb, a jégmadárnál ékeesebb.
Véredben él, álmodban ég, egyetlen egy gyönyörűség.
S míg mohón űzte két szemed, futott, futott az életed...”*
(Áprily Lajos)

Jézus más kincseket kínál nekünk. Arra hív miket, hogy *mennyei kincseket* gyűjtsünk. Mennyei kincseket, amelyeket senki nem vehet el tőlünk, amelyek örökkévalók, amelyek igazi boldogságot, biztonságot, segítséget, támaszt és erőt nyújtanak minden időben. A mennyei kincsek tükrében láthatóvá válik számunkra, hogy valójában milyen nagyon gazdagok is vagyunk. Sokszor elégedetlenkedünk a mindennapokban, azonban ha nyitott szemmel járunk az életben, akkor megláthatjuk, hogy Isten milyen nagyon szeret minket, s még mielőtt kértük volna, kegyelméből bőségesen ajándékokat, kincseket adott nekünk.

Melyek ezek? – Az életünk, hogy a mai napot is megéltük, hogy eljöhettünk az Isten házába. De az is, hogy hálát adhatunk egy drága szerettünk életéért, emlékéért.

Hálát adunk, hogy újra együtt kirándulhattunk *Parajdra*. Tettük ezt azért, hogy többek legyünk, hogy lélekben erősödjünk, ne csak testben. „*Aki kirándul, kapcsolódik, aki zarándokol, bekapcsolódik.*” Valóban bekapcsolódtunk az Isten nekünk rendelt mondataiba, történelmi tanúságokba, az élni akarás hősies küzdelmébe. Bekapcsolódtunk testvériségbe, magyarságtudatra való indíttatásra, közös éneklésbe, játékba, sok jó beszélgetésbe.

Sőt! Olyan kincsekre leltünk, melyeket többé senki nem vehet el tőlünk. Bizonyásgtételeket, hitvallásokat hallottunk a feltámadás reggelének győzelméről. Annak most is jelenlévő erejéről: a tragédia után is van élet. Istennel. De csak Vele!

Arról, hogy időnként mélybe kell szállni a kincsért. Hogy az életünknek elébb sülyednie kell, de csak azért, hogy ott a mélyben végre tudjunk felfelé, az Istenre tekinteni. Ne másra! Csak Rá, és arra, ki vagyok én. Jónás ezt élte meg a cethal gyomrában. A mélyben megtanult imádkozni, hálát adni, s rádöbbsent arra, hogy fontos az Istennek. Hogy őt nem elveszíteni akarta, hanem megmenteni. Ám ehhez le kellett menni a mélybe, hogy ott valami új születhessen meg.

Úgy, mint a hegyek alján a só. Tordán, mi is mélyre sülyedtünk, de azért, hogy átéljük: el van készítve a szabadítás, a felfelé vezető út. Jónás élete a mélyben került a helyére, s ott ismerte fel, hogy az Úrnak terve van vele. Vele is. Az élet törékeny, de épp ezzel együtt fontos és értékes az Istennek. Annak az Istennek, akitől egyedül „*jön a szabadulás*”.

„Pénzért vehetiünk
 ágyat de álmokat nem
 könyveket de értelmet nem
 élelmiszert de étvágyat nem
 házat de otthont nem
 zászlót de hazát nem
 hanglemezt de hallást nem
 orvosságot de egészséget nem
 luxust de elégedettséget nem
 szórakozást de boldogságot nem
 Bibliát de hitet nem
 templomot de Isten országát nem
 keresztest de a Megfeszítettet nem.”

Ne függünk semmiféle földi dologtól, mert egyik sem adhat igazi nyugalmat, békességet, megelégedettséget. Egyedül Isten adhat olyan ajándékokat, melyek múlhatatlanok, melyeket sem a rozsda, sem a moly nem emészt meg. Örökkévaló mennyei kincseit kínálja nekünk: szeretetét, gondoskodását, megváltó kegyelmét, a Benne való hitet, azt, hogy ígéretei mind beteljesednek.

Erről beszél Sámuel próféta tette is, aki emlékkövet állított fel Micpa és SÉN között, hogy ne merüljön soha feledésbe: Isten megmentette népét az ellenség kezéből. A kőnek nevet is adott, amely beszédesebb mindennél, üzenet: *Mindeddig megsegített bennünket az Úr.* A kő, amely üzenetté válik. A kő, amely emlékként megmarad, amely megindítja a szívet, a gondolatot és a költő tollát:

„Üzenem az otthoni hegyeknek:
 a csillagok járása változó.
 És törvényei vannak a szeleknek,
 esőnek, hónak, fellegeknek,
 és nincs ború, örökkévaló.
 A víz szalad, a kő marad,
 a kő marad...” (Wass Albert)

Amikor Isten munkájáról, értünk végzett tetteiről beszélünk, akkor abban nincs kicsi és nagy. Ami az egyiknek kicsi, az a másiknak nagy. De számunkra is lehet kicsi, ami tegnap még óriási volt. Csodálatos ajándék, és óriási kincs ez, hogy valahol itt kezdjük a megértését Isten nagyságának, mindenhatóságának: mindeddig megsegített minket az Úr! De Ő ennél jóval többet tett: Fia, Jézus Krisztus maga lett a sarokkő, hogy mi ne csak a percek, az órák fordulását figyeljük, és éveinket számolgassuk, hanem legyen győztes reménység, élő hit a szívünkben, amely túllát a földi valóság keretein, és beletekint az örökkévalóság távlatába.

Sámuel a nagy csata végén azt mondta: mindeddig megsegített bennünket az Úr! Valaki pedig ezt így fordította le magának: „A tegnap: már elmúlt, a ma: ajándék, holnap: segít az Úr!” Ámen.

KVK

Wass Albert önéletrajza

1908. január 8-án születtem a Kolozsvár melletti Válaszúton, Magyarországon. Állandó lakhelyem 1944-ig: Vasasszentgotthárd, Szolnok-Doboka megye, Erdély, Magyarország.

Az első világháború következményeképpen 1918 decemberében a román hadsereg elfoglalta szülőföldemet, Erdélyt, ami addig Magyarország részét képezte. 1919. január 19-én, tízéves kisfiúként részt vettem azon a kolozsvári utcai tüntetésen, ahol a magyarok önrendelkezési jogukat követelték, annak szellemében, ahogyan azt az Amerikai Egyesült Államok elnöke, Wilson meghatározta. A tömegre rálóttak a románok. Családomból többen megsebesültek, néhányukat letartóztatták és megverték. Amint megpróbáltam fedezéket keresni magamnak, golyók süvítettek körülöttem és emberek hullottak a földre mindenfelé. Ez volt számomra a megváltozó világ első bemutatkozása.

A nemzeti méretű tiltakozás ellenére Erdélyt mégis Romániához csatolták és ezzel elkezdődtek kisebbségi sorsunk rémségei. Meg kellett tanulunk románul, és megtiltották, hogy anyanyelvünket nyilvánosan használhassuk. Létünk minden vonatkozásában hátrányos megkülönböztetés áldozatai lettünk.

Vasasszentgotthárdi birtokunkat, amelyet 1142-ben adományozott Magyarország királya a Czegei Wass családnak, és amelyen azóta megszakítás nélkül élt családnk, erősen megcsonkította az új román hatalom: mindössze 200 acre megművelhető földet hagytak meg és 800 acre mocsaras és erdős területet. (1 acre: 40,47 ár) Az elkobzott területet egyrészt a román egyháznak adták, másrészt szétosztották az újonnan betelepítettek között, akiket szánt szándékkal azért hoztak Romániából, hogy kibillentsék Erdély etnikai egyensúlyát.

Erős visszaélések közepette sikerült befejeznem alapfokú tanulmányaimat Kolozsváron, amelyet „Cluj” névre kereszteltek a románok. Hogy magasabb képzésben részesülhessek, el kellett hagynom az országot: Debrecenben (Magyarország), Hohenheimban (Németország), majd Párizsban tanultam. Diákkoromban a Debreceni Újság, a Budapesti Hírlap és az Ellenzék című lapok munkatársaként dolgoztam.

Első könyvem, egy verseskötet, 1927-ben jelent meg, majd ezt követte a második 1930-ban. 1931-ben a marosvásárhelyi színházban bemutatták egyik színdarabomat. Apám betegsége miatt 1932-ben hazatértem, hogy átvegyem a gazdálkodási teendőket, ekkor azonban azonnal behívtak a román hadseregbe, ahol egy évet szolgáltam. 1934-ben

vettem át a gazdaság vezetését. Családi nyomásra 1935-ben feleségül vettem unokahúgomat, a hamburgi *Siemers Évát*. Így sikerült csak megóvnunk a családi birtokot a csődbejutástól.

Ugyanebben az évben megjelent első regényem, *A farkasverem*, mely hamarosan sikerkönyvvé vált. Ennek a regénynek köszönhetem, hogy Baumgarten-díjban részesülhettem, és számos irodalmi társaság tagjává fogadott. Novelláim különböző irodalmi lapokban jelentek meg. Ezt követően publikált regényeim újabb elismerést jelentettek számomra. Tagja lettem a Kisfaludy Társaságnak és a Magyar Királyi Akadémia irodalmi tagozatának.

Nagyapám halála után, 1936-ban átvettem egyházi tisztségét: az erdélyi magyar református egyház püspökségének főgondnoka lettem. Ezt az egyházat 1526-ban alapították Erdélyben, akkor, amikor őseim törvénybe iktatták a vallásszabadság jogát.

1937. után Hitler hatása érezhetővé vált egész Románia területén. A kisebbségekre gyakorolt nyomás egyre elviselhetetlenebb lett. Mikor létrejött az úgynevezett Vaszárd, egyre gyakoribbak lettek a magyar-, zsidó- és egyéb kisebbségellenes támadások. Voltak, akiket mozgó vonatból löktek ki, másokat pedig az utcán vertek agyon...

Románia szoros szövetsége a hitleri Németországgal fokozatosan nacionalista fanatikussá változtatta a románokat, annak a politikai jelmondatnak a jegyében, hogy „Románia a románoké!” Kisebbségiként egyre veszélyesebbé vált az élet számunkra, főleg azután, hogy Románia Hitler oldalán belépett a háborúba.

Ideiglenesen felszabadultunk a bécsi döntés következtében, amelyet 1940. augusztus 30-án írt alá Románia és Magyarország – olasz és német tárgyalások következtében. Az új határ Románia és Magyarország között, melyet Bécsben rajzoltak meg, pontosan Vasasszentgotthárdtól délre, az otthonunktól körülbelül egy mérföldnyire húzódott, kettészelve a birtokunkban lévő erdőséget.

1940. szeptember 10-én a falunkon keresztül visszavonuló román csapatok kifosztották a házunkat, elvitték a marháinkat, lovainkat, disznóinkat, lelőtték az egyik csordapásztort és megsebesítették a másikat. Szeptember 11-én, délután a magyar csapatok megérkeztek és elfoglalták az új határt. Mivel a mi házunk volt az egyetlen nagy ház a környéken, négy vendégszobánkat ideiglenesen lefoglalták főhadiszállásnak. Kimondták, hogy hadi törvénykezés lépett érvénybe. Ugyanakkor tudatták velünk azt is, hogy a határmenti megyék legalább három hónapig katonai kormányzás alatt fognak állni, mindaddig, amíg nem szerveznek szabad

választásokat. (1941 januárjában állították vissza a civil közigazgatást.)

Mivel előzőleg, még a román fennhatóság idején *Anton Mocsonyi de Foen*, Románia királyi vadászmeisterének kérésére – a vadállomány rendezésének szakértőjeként – a Kárpátok vadállományának felügyeletével foglalkoztam, kötelességemnek éreztem, hogy segítek *Dr. Ionel Popescumak*, Szászrégen polgármesterének, a király fővadászmestere segédjének. Mindezt azért tettem, hogy a vadállomány menedzselése zökkenőmentesen kerüljön át az új vezetés hatáskörébe, s így elkerülhessük a könnyelmű pusztítást, amely híres jávorszarvas-csordánkat is fenyegette. Szeptember 14-én sikerült beszereznem egy utazási engedélyt és egy ideiglenes személyazonossági igazolványt, melyet „*visszatért magyar állampolgár*” címen állították ki a nevemre. Egy katonai teherszállító autó vitt el Szamosújvárra, ahonnan más katonai járművek segítségével – mivel sem vonatok, sem buszok nem közlekedtek még -, 15-én eljutottam Rátosnyára. Másnap lóháton, Bakos vadőr kíséretében felmentem a Dealu Brad nevű központi vadászházunkhoz.

Körülbelül szeptember 25-én, nem vagyok biztos a dátumban, a feleségem üzenetet küldött otthonról, arra kérve, hogy azonnal térjek haza, mert *Csaba* fiunk váratlanul megbetegedett. Mire hazaértem, a fiam már meghalt.

A temetés után néhány napot még otthon maradtam, majd visszatértem a Dealu Brad vadászházba, ahová ezúttal magammal vittem a feleségemet is. Míg otthon tartózkodtam, megtudtam, hogy távollétem idején a határőrök elfogtak négy személyt, akik az erdőn keresztül törvénytelenül próbáltak átjutni a határon. Aznap éjjelre a házunkba vitték őket, ahová Pakuts kapitány, a biztonsági tiszt be volt szállásolva, az ő parancsára a foglyokat a megyeszékhelyre kellett volna szállítani további kihallgatások végett. Tudomásomra jutott, hogy körülbelül 7 kilométerre Vasasszentgotthárdtól, a Cege-tó másik végénél a foglyok szökni próbáltak a mocsáron keresztül, mire a katonák agyonlőtték őket. Azt is megtudtam, hogy a katonai kivizsgálás megkezdődött az ügyel kapcsolatban.

Novemberben ismét hazatértem, és 1941 januárjának közepéig maradtam otthon, amikor a budapesti Erdészeti és Mezőgazdasági Minisztérium kinevezett „*erdészfelügyelőnek*” Désre. Ugyanezen év márciusában a kolozsvári *Ellenzék* című lap irodalmi szerkesztője lettem. Ebben a lapban már évek óta közöltem publicisztikai írásokat és novellákat.

Ettől kezdve az időmet úgy kellett beosztanom, hogy eleget tehessek hármas feladatkörömnek. Egyrészt az otthoni gazdaságot kellett rendeznem,

édesapámat segítve a munkában, másrészt az erdőszfelügyelői feladataimat kellett ellátnom, s mindezek mellett a lap vasárnapi számainak szerkesztési teendőit is el kellett végezniem.

Mint tartalékos tisztjelöltet 1942 májusában behívtak egy három hónapos kiképzésre, melynek végeztével a *Magyar Királyi Lovasság zászlós* rangját kaptam; ez volt a legalacsonyabb fokozata a megbízott tiszteknek.

Amikor 1943 márciusában az Ellenzék főszerkesztőjét behívták a hadseregbe, ideiglenesen engem bíztak meg a helyettesítésével. Július elsején azonban, amikor két német a Gestapotól behatolt a szerkesztőségbe, felmutatva a parancsot, hogy a német hadsereg megbízásából „felügyelniük” kell a lapot, egyszerűen kisétáltam az irodámból és felmentem a hegyekre. Két hét múlva édesapám régi barátja, *Veress Lajos* tábornok üzent, hogy a németek „keresnek” engem. Hogy elkerülje a kellemetlenségeket, Veress tábornok, aki az Erdélyben állomásozó magyar hadsereg parancsnoka volt, egyenruhát adott nekem, s mint alhadnagyot Ukrajnába küldött a 9. Magyar Királyi Lovassággal, ahonnan csak karácsonykor tértem vissza. 1944 januárjában Veress tábornok kinevezett a dél-erdélyi, akkor még román fennhatóság alatt álló Brassóban (Brasov) állomásozó német-olasz tiszti bizottság kommunikációs tisztjének. Az volt a feladatom, hogy jelentsem a bizottságnak a románok magyar kisebbséggel szemben elkövetett jogtalanságait. Naponta legalább két-három embert tartóztattunk le, ütlegetéseket és gyilkosságokat vizsgáltunk ki, amelyeknek mind a helyi magyar lakosság volt az áldozata.

1944 áprilisában visszahívtak, majd újra kineveztek Veress tábornok szárnysegédének. Ebben az időben a tábornok, aki titkos vezetője volt a náciellenes magyar földalatti mozgalomnak, *Horthy* közvetlen parancsára kapcsolatot létesített a Szövetséges Főhadiszállásokkal, és megpróbált alkut kötni velük, felajánlva, hogy a németek ellen fordul az egész magyar hadsereggel együtt, és ezáltal lerövidíti a háborút, ha a Szövetségesek garantálják azt, hogy az oroszok nem fognak bevonulni a Kárpát-medencébe, és Magyarországot a Jugoszláviából felvonuló angol és amerikai csapatok fogják majd megszállni. Veress tábornok szárnysegédként aktívan részt vettem ezeken a földalatti tárgyalásokon. Próbálkozásaink azonban eredménytelenek maradtak. A válasz mindig ugyanaz volt: „*Vegyétek fel a kapcsolatot Sztálinnal. Magyarország Oroszország érdekkörében van.*”

Veress tábornokot 1944 szeptemberében váratlanul letartóztatták a németek. Szárnysegédként

én is erre a sorsra jutottam, de rangomnak köszönhetően néhány nap múlva szabadon engedtek, és visszanyertem előbbi pozícióm: Veress tábornok utódjának, Kovács tábornoknak az adjutánsa lettem. Az ő távozása után ugyanebben a tisztségben maradtam Fónagy tábornok, majd Tilger tábornok mellett is.

Októbertől csapataink Erdélyen majd Magyarországon keresztül vonultak vissza, erős orosz-román támadások közepette. Ennek ellenére mégis elég sokszor sikerült hosszabb-rövidebb időre visszahódítanunk egyes városokat és falvakat, ahol a románok és oroszok néhány napot töltöttek. Amit ott láttam, sohasem tudom elfelejteni: halálra erőszakolt magyar lányokat, egészen kicsiket, hároméveseket is, megcsónkított, lefejezett magyar férfiakat és nőket. Az a gonosz vérengzés, amelyet a románok és oroszok a magyar civil lakosság ellen elkövettek, mindent felülmutat, amiről valaha is hallottam.

A következő év márciusában Nyugat-Magyarországra, Sopronba kerültem, az osztrák határ mellé. Meglátogathattam Veress tábornokot a kőhalmai börtönben, néhány kilométerre a várostól. A hűséges magyar hazafi a börtönőröknek köszönhetően még mindig kapcsolatban állt a földalatti mozgalommal és arra készült, hogy újrászervezzék a demokratikus Magyarországot, közvetlenül a közeledő orosz seregek általi „felszabadítása” után. Erősen remélte, hogy az angol és amerikai kormány nem fogja engedni az oroszoknak, hogy a szükségesnél többet időzzenek magyar területeken, és a távozásuk után majd lehet szabad választásokat tartani.

Mikor a kőhalmai börtönben megmondtam a tábornoknak a tervem, hogy civil ruhába öltözöm, és egy ideig még Sopronban maradok, majd visszatérek Erdélybe, amint csak lehet, erősen ellenezte a szándékomat. Megparancsolta, hogy hagyjam el az országot, hiszen íróként az a feladatom, hogy életben maradjak, és elmondjam a világnak, hogy mi történt a nemzetemmel. Titkos kapcsolatai révén két nappal a nála tett látogatásom után parancsot kaptam, hogy kísérjem el azt a Sopronból nyugat felé tartó vonatot, amelyen a magyar tisztek családjai utaztak, köztük feleségem és négy gyermekünk is, akik Erdélyből – feleségem német kapcsolatai révén – menekültek ki Sopronba.

Az erős orosz támadások ellenére vonatunk el tudta hagyni Magyarországot. Később derült ki, hogy ez volt az utolsó szerelvény, amelyiknek ez sikerült. Áprilisban érkeztünk meg – Ausztrián és Csehszlovákián keresztül – Németországba, ahol egy *Bleibach* nevű kis faluban, a Bajor-erdőkben elfogyott

az üzemanyagunk. Itt találkoztunk az amerikai csapatokkal.

Miután kiengedtek a regensburgi POW-táborból, a családommal visszatértem Bleibachba, és ott maradtunk 1949 májusáig. Rövid ideig az Amerikai Katonai Kormány ellenőréként dolgoztam, majd erdőkitermelésnél kaptam munkát, aztán kertészként és szabadúszó íróként tevékenykedtem. Sok novellát közöltem ebben az időben. Az *Adjátok vissza a begyeimet* c. írásom bestseller lett, lefordították németre, spanyolra, hollandra és angolra.

Feleségem a gyerekekkel 1949 májusában hajdani szülővárosába, *Hamburgba* költözött, ahol a családja nagy tiszteletnek örvendett. Rövidesen én is utánuk mentem, hogy együtt lehessenek a fiaimmal. Itt éjjeliőrként dolgoztam a sógorom építkezési vállalatánál, s ezzel egyidőben világi lelkészként szolgáltam a magyar menekültek kis református közösségében. Ugyanebben az évben jelentkeztem az Egyesült Államokba kivándorolni szándékozók listájára. Ezt a lépést azonban feleségem megtagadta, és elintézte, hogy visszatartsák betegség címén, amíg megalapozom az életünket Amerikában.

Négy fiammal és egy idős asszonnyal, Moldován Ágnessel együtt, aki vállalta, hogy anyjuk helyett gondját viseli a gyermekeknek, hamarosan behívtak előkészítésre a Wentorf-táborba, ahol körülbelül egy évet töltöttünk. Itt a református közösség világi papjaként dolgoztam ismét. Ebben a táborban a magyarokon kívül lettek, litvánok és észtek is voltak.

1951. szeptember 21-én érkezünk meg *New York* kikötőjébe a General Muir nevű hajóval, amelyen a református utasok világi lelkészeként és a hajó újságjának szerkesztőjeként dolgoztam. *New York*-ból a támogatóm, az Ohio állambeli, *Bellair-i W.G. McClain* autójával vitt *Bellair-be*, ahol *McClain* gazdaságának irányítása várt rám. Ugyanakkor állást ajánlottak fel számomra a *Szabad Európa Rádió*nál, havi 200 dolláros keresettel. Nem volt semmi kitétel a tartózkodási helyemre vonatkozóan, heti rendszerességgel el kellett küldenem nekik postán az írásaimat az amerikai mezőgazdaságról és életmódról.

1952 januárjában beadtam a válópert, a válást májusban mondták ki. Nem sokkal ezután vettem nőül jelenlegi feleségemet. Miután családi problémák miatt széthullt a *McClain-farm*, és eladták, 1952-ben családommal együtt a floridai *Astorb*a költöztem. Ekkor még a *Szabad Európa Rádió* munkatársa voltam.

Körülbelül egy év múlva a fiaim anyja, *Eva Siemers* megérkezett az Egyesült Államokba és perelni kezdett a válás semmissé tételéért. Csak egy bizonyos pénzösszeg ellenében egyezett volna bele a válásba, ám ez az összeg túlságosan is nagy volt a

keresetemhez képest. Végül sikerült megoldani az ügyet a törvényszéken, majd beadtam igénylésemet az amerikai állampolgárságért, amit 1957. január 4-én kaptam meg a floridai *Orlando* szövetségi törvényszékén.

Ugyancsak januárban kiképzői munkára kértek föl a *Deland-i Floridai Katonai Akadémia* részéről, ahol áprilisig dolgoztam. Áprilisban a *Floridai Egyetem Idegen Nyelv Tanszéke* tanári állást ajánlott föl. Miután átköltöztem a Florida állambeli *Gainesville-be*, tizenkét évig dolgoztam az egyetemen, 1970-ig, amikor nyugdíjba vonultam, hogy végre az írásnak és műveim kiadásának szentelhessem az időmet.

Az egyetemen eltöltött évek lehetővé tették, hogy taníttathassam fiaimat. Egyikük a *West Point-i* katonai akadémián tanult, színjelessel végzett, és miután kétszer megjárta *Vietnamot*, majd néhány évet oktatóként dolgozott a *West Point-on*, most a *Washington* állambeli *Fort Lewis* főhadnagyként szolgál.

Egyetemi munkásságom idején magyar és angol könyvek kiadása mellett a nácizmusról és kommunizmusról szóló előadásokat tartottam *Amerika- és Kanada-szerte*, tanácsadója voltam a *Fiatál Amerikaiak A Szabadságért elnevezésű egyetemi mozgalomnak*, létrehoztam az *Amerikai Magyar Szépművés Czébet*, a *Duna-menti Kutató és Információs Központot* és a *Danubian Press* kiadóvállalatot. Miután visszavonultam az egyetemről, egész életemet ennek a három szervezetnek szenteltem. Ezek azt a célt szolgálták, hogy nyilvánosságra hozzák az igazságot a *Duna-menti országok történelmi, politikai, társadalmi és gazdasági problémáiról*. Szívügyemnek tekintetem a *Románia Szocialista Köztársaságban élő elnyomott kisebbségek helyzetének bemutatását*. A velük szemben megnyilvánuló brutális bánásmódra világszerte felfigyeltek az utóbbi években.

Az *Erdélyi Világszövetség* első elnöke voltam. (Ez a szervezet a világ 134 erdélyi csoportosulását és társaságát foglalja magába.) Az *Amerikai Magyar Szövetség* alelnöke és a *Lengyel-Magyar Világszövetség* igazgatója vagyok, tagja az *Árpád Akadémiának*, a *Templomosok* és a *Szent László lovagrendjének*.

Az életem mindig is nyitott könyv volt. Az most is, és az lesz a jövőben is. Nincs rejtegetnivalóm, és nem kell elnézést kérnem egyetlen tettemért sem. Íróként, a Nemzetközi Pen Club tagjaként azt teszem, amit ennek a nagy szervezetnek a jelmondata hirdet: egy összekuszált világ emberiségének lelkiismerete vagyok.

Albert Wass de Czege
Astor, Florida, 1979. augusztus 22.

„Amikor kimondom ezt a szót, hogy Erdély, ebben benne van minden: a szívem, a lelkem, az agysejtjeim molekulái, mindaz, ami voltam, vagyok és leszek, tulipános bölesömtől a kopjafáig. Véremben van. Minden írásommal, minden beszédemmel, mindig és mindenütt Erdélyért harcoltam. Azért az Erdélyért, melyről tudom, hogy már nem lehet az enyém soha, de még lehet azoké, akik ott maradtak, szenvedtek és hűséggel kitartottak minden gyötrés, megpróbáltatás ellenére is. Minden maradék erőmmel, igyekezetemmel azért küzdök még ma is, hogy Erdély újra az legyen, ami volt: három szabad nép hazája, az Isten és ember előtti egyenlőség, a tisztesség és az emberszeretet földje.” (Wass Albert)

1985 őszén a „Securitate” bizonyítottan gyilkossági kísérletet hajtottak végre Wass Albert ellen a clevelandi Holiday Inn Hotelban – a szálláshelyén bombát helyeztek el –, amely csak az INTERPOL jöreltesültsége és bűnmegelőző munkája miatt hiúsult meg. A két merényletet elfogták, de diplomáciai mentességük révén csupán kiutasították őket az országból.

Ezt újabb merénylet követte: Wass Albert egy 1986 januárjában keltezett levelében a következőképpen számolt be egy ellene tervezett gyilkossági kísérletről Szelecsky Zitának: „Egy rendszám nélküli teherkocsi elütött kora este a közeli szupermarket előtt, ahogy a boltból kijövet igyekeztem vissza a kocsimhoz. A teherkocsit két nappal később meglették egy Fort Lauderdale-i javítóműhelyben, ahol a jobb oldali sárbányóját javították, pontosan azt a helyet, ahol a térdemet érte a sárbányó ütése. A teherkocsin (ekkor már) diplomáciai rendszám volt: a Román Követséghez tartozott.”

1989-ben visszavonult az emigráns politikai élettől, lapjainak és könyveinek saját kiadását megszüntette.

Több mint kétévi egyedüllét után Wass Albert 1990. november 9-én házasságot kötött Mary La Plantával, egy ír származású francia asszonnyal. Később önmagának is bevallotta, hogy ez volt élete egyik nagy tévedése: 1992-től, halála napjáig áldatlan viták jellemezték az új feleséggel való kapcsolatukat, amerikai fiait is beleértve.

1996. szeptember 24-én autóbaleset érte, amelyben koponyatörést szenvedett, emiatt később emlékezetkiesései voltak. Nehéz anyagi helyzetbe is került, mert szélhámósok kiforgatták a vagyonából.

Mindez hozzájárult ahhoz a szomorú végkifejlethez, hogy Wass Albert 1998. február 17-én saját fegyverét fordította maga ellen.

Végso kívánsága szerint hamvai Erdélyben, a marosvécsi Kemény-kastély kertjében, Kemény János mellett nyugszanak.

Napközi Biblia-tábor

„Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltetek magatokra könyörületet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltözzetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek báládatosak. Krisztus beszéde lakjék benneteket gazdagon úgy, hogy tanítsatok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; bálaadással énekeljétek szívetekben Istennek. Amit pedig szóltok vagy tesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, bálát adva az Atya Istennek óáltala.” (Kolossé 3,12–17)

Reggeli párbeszéd: „Öltözz már, haladjunk, el fogsz kézni. Igyekszem, anya tényleg, de fogalmam sincs, melyik ruhát vegyem fel. Kicsit később... Hát ezt biztos nem veszed fel, édes lányom! Hogy gondolod, hogy ebben mégis iskolába. Ez nem odavaló. Na, öltözz át, de gyorsan!”

„Fáradt gyermek reggelizik. A pohár megbillen a kezében. A kakaó ráömlik a ruhára. – Gratulálok fiam. Hogy nézel ki. Remek. Most öltözzetek át.”

„Ünnepi asztal otthon. Szép ingben apa szedi a pörköltet. A nagyobb darab hús leesik a szedőkanálról, és a tányérból a sok zsíros szaft kicsapódik. Rá az ingre, nadrágra. Na, szépen vagyunk. Ezt jól megcsináltam. Mehetek átöltözni. Mindez a felesége nem is kicsit rosszalló nézése mellett...”

Nem sorolom tovább a kellemetlen, rossz emlékké helyzeteket, amikor át kellett öltöznünk életünk során. Nem csak ilyen helyzetekben kell átöltöznünk. Van, hogy kifejezetten örömmel tesszük. A héten, amikor mindenféle jelmezt ölthettünk magunkra, nagy lelkesedéssel tettük meg. Átöltöztünk, mert

lehetőségünk volt rá. Jó volt ezt megtenni. Aztán akkor is jó volt átöltözni, amikor a vizes játékok voltak, hiszen az sok nevetésre, izgalomra okot adó játék után volt.

S van az ember életében egy olyan különös nap, amikor áldott és szép emlékű átöltözésben lehet része. Amikor az ember házasságot köt, akkor a régi hagyományok szerint éjfélkor az újdonsült pár átöltözik. Leveszik a menyasszonyi- és vőlegényi ruhát, és úgynevezett újember és újasszony ruhát öltenek fel. Ezek már egészen másképpen néznek ki, mint azok, melyekben addig voltak. Azért kell ennek megtörténnie, hogy mindenki tudja, innentől fogva ők már házastársak. Egy új ember és egy új asszony jött létre. Már nem csak önmagukban élnek ők, akik házasságot kötöttek, hanem szövetségre léptek, egymás társaivá váltak: férj és feleség lettek.

Ezekhez az átöltözéseinkhez hasonlítja Pál apostol azt a lelki folyamatot, amelyről szól hozzánk. Tábori hetünk igei üzenetei ezt jelenítették meg. A cél az volt, hogy gyermekeink meglássák, nem minden jó, ahogy van az életünkben. Vannak olyan dolgok, olyan érzések, olyan viselkedések, magatartásformák, amelyek nem a jó útra visznek minket. Az apostol a levél korábbi részében épp arról beszél, hogy legyünk őszinték. Nem hazudhatunk tovább önmagunknak. Amikor a fentebbi helyzetekben át kell öltöznünk, mert koszos lett a ruhánk, akkor ez azzal kezdődik, hogy szembesülünk azzal, hogy így jártunk, hogy beszennyeződött az öltözetünk. Nem megfelelő, nem illik hozzánk tovább. Így kell szembesülnünk azzal is, hogy az a bizonyos belső, lelki ruhánk sem jó.

Nagyon szemléletesen mutatja be mindezt Ádám és Éva története a Szentírásban. Minden emberi reakció benne van. A tiltott gyümölcsből való evés, az engedetlenség, az önzés, a hatalomvágy, az irigység, az egymásra való mutogatás, a bűnbakkeresés, mind megjelenik akkor, amikor az ember elköveti az első hibát, és bűnbe esik.

Isten szembesíti őket önmagukkal, amely sosem kellemes. Ám Ő már ekkor megmutatja, mennyire szereti őket, mert új, erős és védelmet nyújtó ruháról gondoskodik a számukra. Maga varrja meg nekik, maga készíti el. Bár haragszik az elkövetett bűn miatt, de szereti, nagyon szereti az embert.

Számtalan ruhával találkozhattunk: Anna kismamaruhájával, amelyre oly nagyon vágyott, és végül megkapott. József sokféle ruhájával, melyeket fölvelt élete során. Illés palástjával, amelyet Elizeus örökölt meg, majd pedig azzal a bizonyos fehér ruhával is, melyet a mennyben kapunk. Ám ennek az utóbbinak van földi alapja.

Nézzük meg azt az öltözetet, amelyet nekünk, itt a földön kell viselnünk ahhoz, hogy igazán jó gyermekeivé váljunk az Istennek. Ő ebben szeret látni minket a legszívesebben, mert ebben vagyunk a legszebbek.

1. Alapdarabok: könyörületes szív, jóság, alázat, szelídség és türelem. Ezek a tulajdonságok erények is egyben. Sokat kell még gyakorolnunk magunkat, és sokat kell imádkozni Istenhez, hogy ezeket valójában magunkra öltjük. Nehéz jónak maradni, nehéz türelemmel elhordozni a másikat, amikor az felbosszant... Néha nehéz elfogadni, hogy nem én vagyok a legjobb, a legügyesebb valamiben, vagy engedelmesen megérteni egy adott helyzetet.

Nem csak a gyermekek küszködnek ezekkel, hanem bizony a felnőttek is. Mert valahogy nem nővünk ki bizonyos dolgokat, nem tudunk mindent elhagyni a rossz szokásainkból, beidegződéseinkből. S emiatt lesznek konfliktusaink, vitáink...

Nem véletlenül hallhattunk a héten a *méhekről*. A méh, mint nagyon sok állat, tanítja az embert. Lehet bár, ösztönösen, mégis megteszik azokat a dolgokat, amelyeket az értelmes ember gondolatai, érzései felülírnak. Így például az egymásról való gondoskodást, az egymásra való odafigyelést, törődést. A méhek képesek az önfeláldozásra, és ha egy méh megöregszik, tudja, hogy nincs sok hátra, kimegy a kaptárból, s valahol elpusztul, hogy ezzel ne terhelje a családot. Nagyon összetartók, és figyelmesek egymás iránt. Szigorú rend szerint élnek, és bár mindez ösztön, nagyon tudatosnak látszik a szervezetségük.

Nekünk, akik sokkal tudatosabban és összetettebben tudunk gondolkodni, kifinomultabbak az érzéseink, ismerjük a lelkünket, hat ránk a másik gondolatvilága, kapcsolatrendszere, sokkal jobban kellene tudnunk együtt élnünk, amint az a valóságban látszik. Azzal, hogy az ember elhagyta Istent, és a saját maga útját kezdte járni, szétzilálta azt a rendet, melyet az Isten teremtett, és amiben neki is szerepet szánt.

2. Épp ezért beszél Pál arról, hogy olykor szó szerint el kell viselnünk egymást. Vannak olyan nehéz emberi helyzetek, amelyek ólomkabát súlyúak. Nehéz hordani, viselni, de nem lehet kikerülni. Végig kell járni, bármennyire is fáj. Elviselni egymást nagyon nehéz, hiszen embertársunk nem mindig elviselhetően viselkedik velünk szemben, és ez próbára teszi a vele való kapcsolatot.

Pál apostol arra hívja fel a figyelmünket, amely csak Jézus Krisztus által valósítható meg az életünkben: ez a megbocsátás. Amikor valaki kimondja a másik felé, hogy bocsáss meg, ne haragudj, és a másik is képes azt mondani:

megbocsátok, akkor mindketten valami egészen csodálatosat éreznek. Megkönnyebbülést. Olyan ez, mint amikor feljön a nap: van új és tiszta kezdet. A régit lezártuk, valami új kezdődhet el.

Ezt szeretné az Isten is elérni a vele való kapcsolatunkban is. Nem ér semmit a javítgatás, nem ér semmit, ha csak egyes foltokat próbálunk örökösen tisztára mosni. Úgysem megy. Isten új ruhát akar nekünk adni, hogy tiszta lappal kezdjünk, hogy ne kelljen többet magyarázkodnunk, hanem élvezhessük, hogy valami újba öltöztetett minket a mi Urunk.

3. Ennek az öltözetnek a legfelső része, amely az egész ruhát egybefogja: *a szeretet*. Valójában ez old meg mindent. Ha nem szeretettel fordulok a másikhöz, általában az emberhez, akkor abból harag, indulat keletkezik, melyek ha elfajulnak, a kapcsolatok megszakadásához vezetnek.

Isten nagy terve szerint Ő maga folyton kapcsolatban akar maradni velünk. Bármit megtenne, és Jézus Krisztusban mindent meg is tett azért, hogy ez a kapcsolat soha ne szakadjon meg. Csak mi szakíthatjuk el magunkat tőle, ha nem adjuk oda a kezünket, ha nem fordulunk hozzá segítségért. Isten a szeretet palástjával akar betakarni minket, amely által mi is képesek leszünk másokat szeretni, elhordozni, elviselni és megbocsátani.

Amikor imádkozunk, vigyünk Istenünk színe elé azokat is, akiket nehéz elfogadnunk. Azokat, akik a táborban valamivel megbántottak, ha valami sérelem ért minket a részükről. Imádkozzunk értük, hogy képesek legyünk őket elfogadni, és a szeretet palástjával egymást betakarni. Erre mindannyiunknak szüksége van, hiszen ez fogja össze nem csak a mi ruhánkat, hanem a mi családjainkat, közösségeinket. Ezzel a szeretettel voltunk és vagyunk együtt. Ez a szeretet fogjon össze ezután is mindannyiunkat! Ámen.

(Koncz Zsolt)

Uram!

Vezess engem a halálból az életre, a
hazugságból az igazságra!

Vezess engem a kétségbeesésből a
reménységre, a félelemből a bizalomra!

Vezess engem a gyűlöletből a szeretetre,
a háborúból a békébe!

Engedd, hogy béke töltse be a szíveinket,
a mi világunkat és az egész

világmindenséget!

Béke, béke, béke! Ámen

(Teréz Anya)

Csillagpont – Zánka Református Ifjúsági Fesztivál

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Filippi 2,5–11)

„Ezután Jézus Jerikóba ért, és áthaladt rajta. Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kistermetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. Ezért előrefutott, és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie. Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: Zákeus, jöjj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom. Ekkor sietve lejött, és örömmel befogadta. Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: Bűnös embernél szállt meg. Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak. Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet.” (Lukács 19,1–10)

„Találj Rá! – Találj Rám!” Ez volt az idei Csillagpont Fesztivál, vagyis a kétévente megrendezésre kerülő református ifjúsági találkozó mottója.

Amikor azt halljuk találni – megtalálni valamit, vagy valakit, akkor először épp az ellenkezője juthat az eszünkbe: a keresés. Mindenki keres valamit / Valakit. Ez igaz mind a kis dolgokra, mind a nagy, jelentőségteljes, fontos dolgokra és személyekre az életünkben.

Megvallom, én gyakran szoktam keresni... Kivált tábori időszakokban. Keresem a táskám, a telefonom, a kulcsaim, vagy azt, kinek adtam vagy ígértem oda. Keresek gyorsan, hirtelen eredményben bízva. Keresek a női táskámban, amiben persze minden (is) van..., de épp ezért nem találok meg benne semmit sem könnyedén.

Fiatalként kerestük a szerelmet, a barátságot, a kalandokat, az élményeket – mindazon dolgokat, melyektől azt vártuk, hogyha megtaláljuk, akkor valami csodálatos fordulat következik.

Vajon így történt? – Minden bizonnyal volt, amikor sikerült rátalálni, de lehetett úgy is, hogy ez nem így lett. És keresünk tovább, de fel is adhatja az ember... Ez a legrosszabb. Amikor már nem keres, vagy úgy érzi, már nem tud keresni. Keressünk bátran, mert az mutatja meg, hogy többet akarunk, hogy nem csak mennyiségi, hanem minőségi változásra törekszünk: kívül és belül egyaránt.

Egy olyan emberről hallottunk, aki sokat keresett az életében, s ez többszörösen igaz rá. *Zákeus*, fővámszedő volt, vagyis ma úgy mondanánk, vámparancsnok. Fontos és igen jól jövedelmező hivatala töltötte be. Ám hivatalát nem tudásával, kitartó munkájával, rátermettségével szerezte, hanem megvásárolta. A Római Birodalom ugyanis kiárúsította a hivatalnoki pozíciókat. Bérbe adni egy adózásra jogosult helyet, pedig igencsak jó üzlet. Annyi adót szedhetett, amennyit nem szégyenlett, csak ő is fizesse be a Rómának járó részt. Szóval jól megkereste és meg is találta a pénz és a hatalom forrását ez a Zákeus. Ám „cserébe” nem számított valami népszerűnek, hiszen megsarcolta júdeai honfitársait, hogy a Rómának járó vám bevétele mellett / fölött, magának is busás haszna legyen.

Valami mást is keresett Zákeus, melyet azonban már nem talált meg ilyen könnyen. Ám nem adta fel, nem nyomta el, hogy úgyse fontos ez. Keresett valami lelki többletet, erőt, s talán szeretetet is. Olyan dolgokat, melyeket nem lehet pénzért megvásárolni. Ezt mutatja, hogy tudott Jézus Jerikóba való érkezéséről, annak idejéről és helyszínéről. Sőt! Azt is pontosan tudta, hogy kicsoda Jézus. Kíváncsi volt? Érdeklődő? Esetleg több annál? Nem tudjuk, de azt igen, hogy tudta, kit keres, és a módot is megtalálta, hogyan találhat rá.

Pontosan kigondolta a megfelelő helyszínt, ahol úgy kereshet és találhat, hogy ez nem derül ki. Mert az mégiscsak furcsa, hogy éppen ő akar találkozni népe tanítójával, azzal a Jézussal, akit egyesek „istenítének” míg mások megvetnek, lenéznek, kiközösítenek. Jól ismerte Jerikó utcáit, a városba vezető utakkal együtt. Hamar rátalálhatott a tökéletes helyre: egy fügefafa lombjára, ahonnan ő jól lát és hall mindent, de őt nem látja, hallja senki sem. Észre sem veszik majd, hogy ott volt.

Az Isten is keresi az embert! Így volt ez a kezdetektől fogva, hiszen amikor az első emberpár elbújt vétke után teremtője elől, akkor az Úristen utánuk ment, és így kiáltott: *Ádám, azaz ember, hol vagy?* S ez mit sem változott... Jön az Isten utánam, utánunk, és keres bennünket: bűnös, rejtőzködni próbáló embereket. Abban a kérdésben, hol vagy? nem csak a keresés indulata van, hiszen minden bizonnyal az Úr tudja ezt, hanem az is: *Hogy vagy?*

Hol vagy most lelkileg? Hogy vagy most, amikor elbuktál, amikor bujkálsz Istened elől...

Az ember pedig jön a maga magyarázatával: mezítelen vagyok. Eddig nem volt az? Dehogyanis, de nem érdekelte, mert nem önmagával volt elfoglalva. Innentől kezdve, azonban csak Ő, az ember, vagyis mi vagyunk a fontosak. Mi tettük saját magunkat középre, kitolva onnan Istent. Így hát keressük Őt azzal a felkiáltással: „*Találj Rá(M)!*” Micsoda kegyelem az, hogy nem csak mi kereshetünk, hanem keres bennünket az Isten. Erről szól a Biblia. Ezért jött Jézus. „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.*” (Lk 19,10)

Jézus minden szava és cselekedete ezt bizonyítja. Ő mindenkit keres és meg is talál. Jerikóban megkereste és meg is találta a vak koldust, Bartimeust épp úgy, mint a gazdag, mindenki által gyűlölt, utált vámszedőt. Észrevette a rejtőzködő Zákeust, mint menyeyi atyja Ádámot és Évát. Ahogy a fügefalevél sem takarhatta el őket, úgy ez a nagylombú fa sem rejthette el Zákeust. Jézus megállt és nevére szólította.

Ismer bennünket az Úr. Nem csak tud rólunk, hanem ismer. Kívül és belül egyaránt. Nincs rejtett dolog előtte. Még ha azt gondoljuk, hogy van is, de nincs. Engem és téged is néven szólít. Rátapint arra, ami meghatároz minket: ami fájó, ami kín(os), ami elválaszt tőle.

„*Zákeus, jöjj le hamar, mert ma a te házádban kell megszállnom.*” Bement annak a házába, akihez be nem léptek volna önszántukból honfitársai, hiszen árulónak tartották. „Eladta a lelkét az ördögnek”, s nem ismert se istent, se embert, csak pénze (jó sok) legyen. Jézus azonban hozzá, az „ilyenekhez” is küldetett, ahogy hozzánk és értünk is.

A Csillagponton, több igei üzenettel is kerestek bennünket, s kit az egyik, kit a másik ragadhatott meg jobban, de engem épp Zákeus története. Mert ebben ér össze az Isten emberkeresése és az ember Istenkeresése. Itt találkozik a kettő. Találkozik! Nem egymás mellett futnak, mint a vasúti sínek. Nincs olyan dolgunk tehát, amely elválaszthatna bennünket az Istentől. Bármit tettünk is. Bármit próbálunk rejtegetni. Istennek hála, nincs. Ezért van reménységünk! Kereshetjük az Istent. Ő is keres minket, mert van szava hozzánk. Van üzenete. Van helye, ahol szólít bennünket.

Az Isten a legfájdalmasabb helyet, a golgotai keresztet, nekünk és értünk adta. Nem csak Zákeus történetében ér össze az Isten és ember keresése, az csak előre vetítette a keresztet, melyben mind ott vagyunk. Ott áll a keresztszék, ahová mehetünk. Mindig. Visszük magunkat, mindenünket, s ott hagyhatjuk terheinket. Ha akarjuk. Ha merjük. Ha tényleg elhiszük, hogy ez lehetséges. Hogy ez az a valóság,

amely ténylegesen meghatározza az életünk. Sőt! Életünket és halálunkat. Egész valónkat.

Pál apostol olyan költőien fogalmazta ezt meg a Filippi levélben: „nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, ...szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, ...megaláztatta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” Jött egyre lejjebb, míg el nem ért hozzánk, de úgy, hogy örökvényű legyen tette és üzenete. „Fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, Jézus.”

Szabadító. Aki megszabadít bennünket abból, hogy takaródzunk az Isten elől, hogy bujkáljunk Előle, hogy csak önmagunk legyen a középpontban. Ő szabadít meg minket is azoktól a fügefalevelektől, amelybe rejtőzni próbálunk, sikertelenül. Nem lehet. Csak felhívja a figyelmet elesettségünkre, arra, hogy nincs más szavunk, imánk az Istenhez, mint „Találj Rám, Uram!” Ámen

Uram, mellőztelek.
Nem is ismertelek,
Mert sohasem volt időm,
Hogy a versenyt futást,
Mely engem is sodort,
Mint vélem: annyi mást,
Csak egy órára is
Félbeszakítanám.
Életet rendező
Szavadat hallanám.

Hajtott a vérem
És gyűlt a pénzem.
Épült a házam,
Évilági váram.
Oly nagyra épült,
Oly igen megszőpült,
Hogy Istent ott fent,
Az embert itt lent
Elzárta előlem.
Saját börtönbe zárt
Rab lett belőlem.
Nyomorult lettem.

Uram, kerestelek.
Hajtott a Lélek.
Vágytalak látni,
Hallani Téged.
S amint közledeztél
Szent békecségekben,
Sóvárgó gyermek
Lett ott belőlem.
Inogni kezdett
Rabtartó házam.
De, hogy levessem,
De, hogy lerázzam,

Az én erőmből
Az ki nem tellett.
Kegyelmed kellett:

Uram, észrevettél.
Magadhoz fogadtál.
Házamba jöttél.
Asztalomhoz ültél.
Új szívet adtál.
Nékem, családomnak
Üdvösséget hoztál.
Hálaadásra
Felindítottál. . .

Uram, Te légy a
Családfő nálunk!
Szenteld templomná
Szívünk és házunk.
Zsugori kezemet
Ajándékozásra,
Hamis szerzemények
Visszaadására
Erősítsd meg, Uram!
Vehessék észre,
Kik engem látnak:
Ura lett Jézus
Ennek a háznak!
(Győri József)

Koncz-Vágási Katalin

Ez nem is tábor, nem is fesztivál, de kicsit mindkettő

A zánkai árnyas liget fái alatt sétálva jobbról gitár és ének, balról nevetés hangjára leszünk figyelmesek. Éppen a délelőtti kétszoportos foglalkozást tartják. Akármerre megyünk, a fák alatt, a padokon körben ülő csoportokat látunk. Az egyik helyen egy idősebb hölgy mesél valamit, a többiek feszülten figyelik, egy másikonál éppen imádkoznak, nem is megyünk közelebb, nehogy megzavarjuk őket. Zajlik a **Csillagpont**, az istenközpontú fesztivál.

A vonatról a zánkai Erzsébet-tábornál leszállva mintha egy másik világba csöppennénk. Már az „Isten hozott” feliratú nagykapunál sikerül rossz felé indulnunk, de kedvesen útba igazítanak, és a regisztráción is türelmesek a Csillagpont önkéntesei.

A Köszi koktélbárjában az utazás után megfáradva vizet veszünk, és az ihlet kedvéért kikérünk egy Múza csókja fedőnevű alkoholmentes koktélt. Az egész fesztivál alkoholmentes, a hangulat – ennek ellenére, vagy épp emiatt? – nagyon jó, mindenki barátságos. Olyan érzés, mintha itt nem lennének idegenek, csak olyan barátok, akikkel még nem ismerkedtél meg. Az ebédnél egy csendes lány,

akivel szemben ülök, zsömléjét kínálja, amit a leveshez adtak: – Kéred? Én nem eszem meg.

Egy szomszédos asztalhoz átpillantva azt látom, hogy egy lány és egy fiú – tizenhat körül lehetnek mindketten – szemérmesen egymás kezét fogja ebéd közben, a fiú addig bal kézzel fogja a kanalat, de inkább szerencsétlenkedik kicsit, minthogy elengedje a lány kezét.

Ebéd után a Csillagpont bolt sátránál éppen énekelnek. Eladók, önkéntesek és arra járók egyaránt. Miért? Mert jó kedvük van, és valaki eléjük tartott egy mikrofont.

Egy kávé és Balaton. Ez kell az ebéd után. A partra a városnézésekből ismerős kisvonal viszi a tábor lakóit, de sétálva sincs messze, bár ebéd után talán egy kis elhatározást igényel az elindulás. A strand kissé kihaltnak tűnik, de a társasponton már várják a rohamot. A különböző játékok mellett szörppel is készülnek, és ahogy elmúlik két óra, egyre nagyobb csoportok érkeznek. Ahogy gyalog visszaindulunk a táborba, a strandra vezető úton már szinte tömeg van. Hiába, jó időben a Balaton partjával nehéz versenyezni. A résztvevők többségének azért a csobbanás után más programok is beleférnek.

A felfelé vezető út mentén nagyobb tömeg gyűlik össze, a *Soli Deo Gloria* diákmozgalom sátra mellett a Baráthegyi Vakvezetőkutya-iskola Alapítvány kutyái és egy alig pár hónapos vakvezető tanonc készítetik megállásra az embereket. A kutyasimogatás olyasmi, amit sosem szabad kihagyni, ha van rá lehetőség, hát mi is barátkozásba kezdünk Mesével, a játékos Golden Labradorral. Gazdája közben elmeséli, hogy a vakvezető kutyának szánt kölykök először egy nevelőszülőnél tanulják a viselkedési szabályokat, aztán egy kiképzőhöz kerülnek, majd amikor már levizsgáztak és megvan az arcképes igazolványuk, a kutyák szolgálatba állnak egy látássérült mellett. A kutyasimogatás mellett különböző játékokkal is segítenek a látássérültek életének megismerésében, és aki igazán bátor, azt is kipróbálhatja, hogy bekötött szemmel egy vezetőkutyára bízta magát.

Az összes plüssmaci elfogyott – hallani a *Magyar Református Szeretetszolgálat* sátránál, amikor két fiatal lány érdeklődik. Festhető vászonzsák se nagyon akad már, amit egész hétre hoztak, már csütörtök kora délután elfogyott. De az asztaloknál zajlik az élet: a vakmisszió, a börtönmisszió és a többi missziós terület is képviselteti magát, és különböző feladatokkal, játékokkal mutatkoznak be a fiataloknak. Kicsit odébb, a fák alatt a körben ülök egy hölgyet figyelnek, aki jelnyelven beszél velük, és oktatja őket a nyelvre. Számolni is tanulnak, de

mindennapi kifejezésekkel is ismerkednek az érdeklődők.

A *Károli Gáspár Református Egyetem* sátránál épp egy beszélgetés kezdődik, Dezdemónát, a Károli Interdiszciplináris Akadémia bőbeszédű, energikus hallgatóját kérdezhetik az érdeklődők. Ő épp a beszélgetés előtt osztja meg, hogy sikerült egy külföldi tanulmányi utat megszerveznie, nem sokkal korábban pedig a cigánymisszió programjaiban is ő volt az egyik szereplő, akivel beszélgetni lehetett.

Az *Ökogyülekezeti Mozgalom* sátránál nemcsak mikroszkóppal vizsgálhatják a tudóspalánták a teremtett világ csodáit, de mind egy kvízen, mind egy többállomásos feladatsoron próbára tehetik tudásukat. Minden sátor egy újabb világ, minden szervezet készült valamilyen játékkal, programmal, de közben persze a tájékoztatás és a lelki tartalom sem marad el.

Végigjárni is alig győzzük a sátrakat és egyéb helyszíneket, néha kell egy-egy pihenő. Fontos találkozási pontok a kávé árúsító helyek és a limonádés-üdítős pultok, a sorban állók közt számos régi ismerősre bukkanhat az ember, és rengeteg új bemutatkozást is láthat-hallhat. – Húsz perc múlva kezdődik a számháború a parton! – hirdeti valaki egy hangosbeszélőn. Van, aki ugrik is a lehetőségre, míg mások a fülük botját se mozdítják a büfékocsik mögötti ligetben egy nyugágyon fekvén. Van, aki a csendes pihenőt is komolyan veszi. Azért közben egy közeli padról odaszűrődik, hogy fiatalok arról beszélgetnek épp, Isten milyen szerepet játszik az életükben. Hallani lehet ilyen beszélgetéseket az ebédelő előtt, a strandon és bárhol máshol is. De „földhözragadtabb” témák ugyanúgy megütik az ember fülét, ahogy jár-kelel a rendezvény területén: „Nem biztos, hogy megyek vissza Angliába”, „Lehet, hogy jövőre beadom a jelentkezést a közházra is”. Ez is növeli a családiasság érzését: mindenhol beszélgető csoportokat látni.

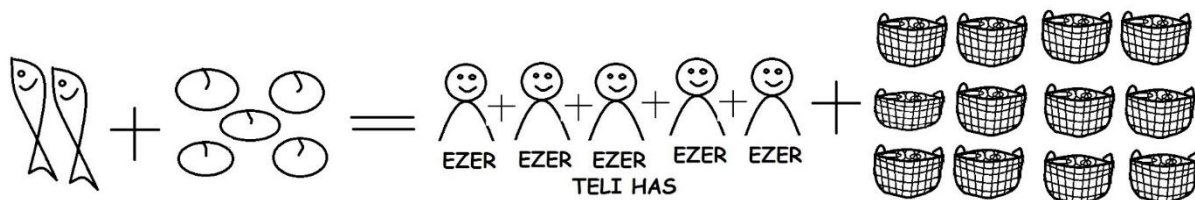
Az étkezőkocsik felé indulunk, ahol egyre gyűlik a tömeg, hiszen lassan közeleg a vacsoraideő. Még az esti „tál” előtt igyekszik mindenki feltölteni a testi energiaraktárakat, hogy utána már teljes figyelmével a lelkiekre tudjon koncentrálni. Végül egy kis bulizás és esti beszélgetés is belefér a napba, hogy aztán mindenki saját erejét felmérve menjen aludni, hogy ne kelljen kihagynia a másnap reggeli áhítatot.

A Csillagpont egyedi hangulatát nehéz lenne bármihez hasonlítani. Bulis, de lelki tartalmak és érdekes előadások is vannak. Ez nem is tábor, nem is fesztivál, de kicsit mindkettő: ez a Csillagpont.

Ulicza Tamás
reformatus.hu

Gyerekoldal

A kenyérszaporítás története

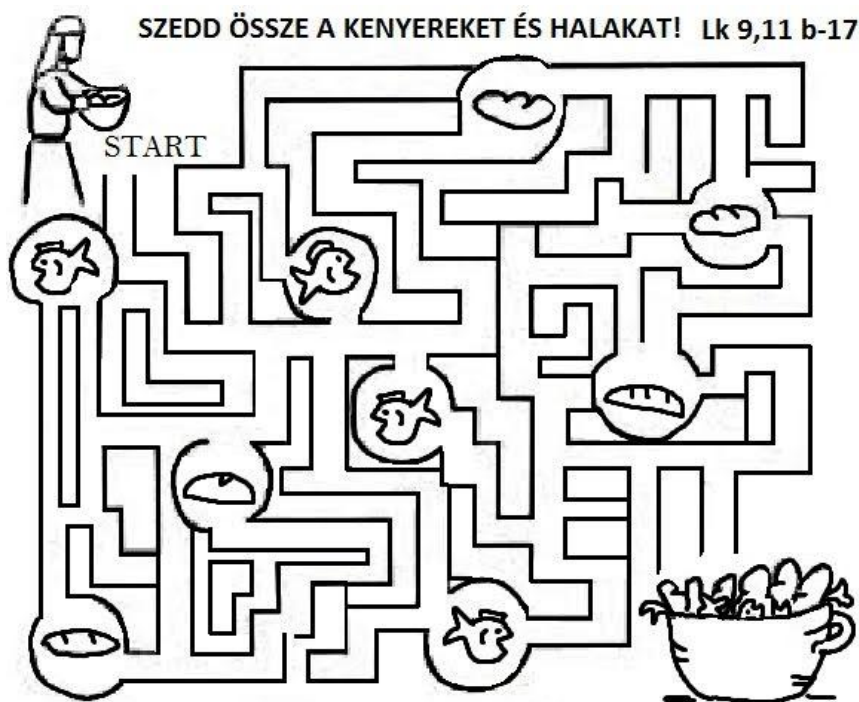
Nagy sokaság közeledett. Az emberek olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok, és Jézus megszánta őket. Segíteni akart rajtuk. Meggyógyította betegeiket és tanította őket. Beesteledett. A népnek enni kellett, és még a sötétség beállta előtt hazatérni. A tanítványok emiatt aggódva fordultak Jézushoz: „*Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. Boesásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve ennivalót vegyenek maguknak.*”

Jézus végignézett a sokaságon, és azt mondta tanítványainak: „*Nem kell elmenniük: Ti adjátok nekik enni!*” Majd Fülöpöz fordult, hogy próbára tegye: „*Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?*” A tanítványok csodálkoztak. Csak kétszáz dénárjuk volt. Fülöp meg is mondta: „*Kétszáz dénár árú kenyér nem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.*” Mintegy ötezer férfi volt ott az asszonyokon és gyermekeken kívül.

„*Hány kenyeretek van? Menjetek, nézzétek meg!*” – szólt Jézus. Nemsokára jött András és elmondta, hogy talált egy gyermeket, akinél van öt árpakenyér és két hal. „*De*” – tette hozzá – „*mi ez ennyinek?*”

Jézus akkor megparancsolta, hogy ültessék le az embereket százas és ötvenes csoportokban a füre. Amikor már mindenki ült, Jézus vette a kenyeret és a halakat, s hálát adott Atyjának az ételért. Aztán megáldotta és megtörte a kenyeret, majd a tanítványoknak adta, hogy osszák szét, ugyanígy a halakat is. Az emberek ettek és jóllaktak.

A maradékot össze kellett szedni, hogy semmi ne vesszen kárba. Tizenkét kosár telt meg velük. Az emberek nem győztek csodálkozni. „*Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.*” – mondták lelkesülten egymásnak.

ISTEN ÉS A NEMZET SZOLGÁLATÁBAN

Összefoglaló a Reformátusok Szárszói Konferenciájáról, ahol is a lelkipásztori hivatás kérdéseiről, helyzetéről, feladatairól és megújulási lehetőségeiről folyt párbeszéd.

Ha változást akarunk elérni, akkor „a szívünket szaggassuk meg, ne a ruhánkat” – helyezte szívünkre Gér András zsinati tanácsos az idei Reformátusok Szárszói Konferenciáján, amely a lelkipásztori hivatás kérdéskörét vizsgálta, és amelyre 2023. augusztus 10-13. között került sor Balatonszárszón. Gér András nyitóbeszédében kiemelte: minden változásnak belülről kell elindulnia, az egyénből. Szerinte a lelkipásztori szolgálat funkciójának, minőségének megerősítése nemcsak egyházunk számára, hanem az egész nemzet és a kisebb közösségei számára is a jövő létkérdésévé fog válni, mert ami a magyar társadalomban történik, az a református egyházban is megtörténik, és fordítva.

Közösségben életképes

A konferencia első pódiumbeszélgetésén Ablonczy Bálint újságíró a gyülekezeti lelkészi hivatás kérdéséről kérdezte Balog Zoltán dunamelléki, Fekete Károly tiszántúli és Steinbach József dunántúli püspököt, valamint Géresi Róbertet, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspökét.

A mai generációk feladata újra felfedezni, hogy a hiteles, református keresztyén hit a közösségben életképes – emelte ki Balog Zoltán dunamelléki püspök és zsinati lelkészi elnök. Hozzátette, hogy a gyülekezet és a lelkész nem önmagában létezik, hanem van esperese, imádkozó közege, és ezek mind segíthetik őt. Ennek fényében pozitívumnak nevezte, hogy bár a lelkipásztorok ügyeiről van szó, mégis eljött a tanácskozássra püspök, főgondnok, intézményvezető. A szigetekből legyen kontinens!

Géresi Róbert püspök szerint az a jó gyülekezet, amelyik Krisztus-központú, ahová jó bemenni, ahol otthon érezheti magát az ember. Az emberek megérzik, ha egy lelkipásztor nem találja helyét a környezetben, ahol szolgál. Elmesélte, hogy valaki nemrég először tiszteletes úrnak szólította, és utána javította püspök úrra, de neki jólesett, hogy elsőként lelkésznek látják, mert nem szabad elszakadni attól a valóságtól, amely felé hirdetni akarja az ember az üzenetet. Az egyház helyzete kapcsán Isten megtartó kegyelmét érzi.

Steinbach József püspök kifejtette: egy jó gyülekezetnek olyan lelkipásztor van, aki elhívottan, odaadóan, örömtelien, az ügynek szentelve az életét végzi a szolgálatát. Emellett kell, hogy legyen a gyülekezetnek élő magja is, amely kovásként tud működni a szűkebb és tágabb környezetében, és fontos, hogy tagjai tudjanak konfliktust kezelni, és szeressék egymást. Beszült az elcsendesedés, a pihenés fontosságáról is: a lelkipásztoroknak számos helyen kell helytállniuk, ezért elfáradnak a legkülönbek is, de meg lehet újulni.

Fekete Károly püspök azt emelte ki, hogy a hitnek meg kell látszania a gyülekezeten, a gyülekezet és a lelkipásztor állapota pedig oda-vissza hat egymásra. Annak kapcsán, hogy milyen a gyülekezetek állapota a tíz, húsz vagy harminc évvel ezelőtti helyzethez képest, a tiszántúli püspök elmondta: ma sem könnyebb vagy nehezebb a helyzet a korábbihoz képest, csak más nehézségek jöttek, más kérdésekre kell megtanulnunk ugyanabból a Szentírásból ugyanazzal a Szentlélekkel megtalálni a válaszokat.

Egyházunk helyzete

Duráczy Bálint előadása hazánk általános szociológiai helyzetét mutatta be több szempontból. A belső vándorlás témájáról elmondta: öt év alatt ezer emberből nagyjából háromszázan költözhettek máshová az országon belül, ahol már nem kapcsolódtak be a helyi gyülekezet életébe, és ez jelentősen megnehezíti a gyülekezetépítést. Ezekre a társadalmi „vastörvényekre” szerint nincs ráhatásunk, de nem hagyhatjuk azokat figyelmen kívül az egyházi szolgálat végzése közben.

Géresi Róbert püspök a felvidéki reformátusok életéről elmondta, hogy miközben a vallási élet periferiáján fogyás tapasztalható, aközben az egyház jól megszervezett közösségként igenis él. Érdekes módon az is hatással van a református gyülekezet erejére, hogy az adott térségben a szlovákság mennyire vallásos: ahol a szlovákság körében is aktív a hitélet, ott a református gyülekezet is erősebb. A püspök szerint a közösségépítés a legnagyobb lelkészi kihívás az ottani reformátusság körében.

Népegyházból hitvalló egyház lettünk? – tette fel a kérdést Gaál Sándor, a Nyírségi Református Egyházmegye esperese, aki szerint a feltett kérdésre a válasz nemleges. A népegyházi létet ugyanis nem akarjuk hátrahagyni, a hitvalló egyházi létet pedig nem tudtuk még megragadni, elérni. Meglátása szerint a református egyház az elmúlt évszázadban komoly térvésztest szenvedett el, a rendszerváltás óta a visszakapott intézmények segítségével azonban nagy ajándékot és feladatot kapott a református egyház.

Gyülekezeti tagok szolgálatai

A második pódiumbeszélgetésen Nemes Pál, a Dunántúli Református Egyházkerület főgondnoka, nagykanizsai presbiter, Osztrogonáczné Bernáth Dóra, a Gyömrői Református Egyházközség presbitere és Korányi András lelkipásztor, az Evangélikus Hittudományi Egyetem tanára beszélgettek a gyülekezeti szolgálatokról Gér András zsinati tanácsossal.

Korányi András szerint a szolgálat kapcsán az egyik legfontosabb, hogy lássák az emberek, hogy amit tesznek, az vezet valahova, és az fontos valamiért. A gyülekezet feladata, hogy legyen jóindulattal a lelkész felé, és a közösség jó családként, testvéri közösségként működjön, amely akár az istentisztelet elemeibe is bevonható.

A közösséget ne egy szolgáltatásnak fogjuk fel, hanem igenis tegyük bele, amivel Isten felruházott minket – figyelmeztetett Osztrogonáczné Bernáth Dóra, aki szerint nagyon fontos, hogy a kapott feladatokat olyan szolgálatnak tekintsük, amivel nemcsak a gyülekezet, de Isten ügyét is előre mozdíthatjuk.

Nyitottnak kell lenni a gyülekezetből érkező javaslatokra, ötletekre is, mert azokat még jobban magáénak érzi a közösség, és ilyenkor az emberek könnyebben vállalnak szolgálatot – mondta Nemes Pál. A főgondnok kiemelte: el kell fogadni, hogy egy gyülekezetben többféle ember van, és nem szabad olyasmit elvárni, aminek épp nincs realitása, de olyan feladatot sem szabad vállalni, amire nem vagyunk alkalmasak.

A hitoktatástól a lelkészképzésig

Ráczné Váradi Éva, a Szerencsi Rákóczi Zsigmond Református Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola igazgatója arról tartott előadást, hogyan neveljenek az iskolák egyházi szolgálatra. „A példamutatás nem az egyik útja a tanításnak, hanem az egyetlen útja” – idézte Albert Einsteint a pedagógus, hangsúlyozva, hogy ezért nagyon fontos, hogy a lelkipásztor is jelen legyen mindennap az iskolai életben.

Oláh-Illés Anna, a Református Fiatalok Szövetségének (Refsz) elnöke előadásában elmondta: szervezetük legfontosabb céljai között szerepel a fiatalok hitre jutásának segítése, amikor pedig már megtértek, akkor támogatják őket abban, hogy aktív, felelős tagjává váljanak a gyülekezetüknek, és fejlődjenek a szolgálat által. Úgy véli, a keresztyén fiataloknak van igénye a minőségi időtöltésre és arra, hogy eszmét cseréljenek egymással.

Hajdúiné Tóth Livia lovasberényi iskolalelkész hitoktatásról szóló előadásában kifejtette: fel kell tennünk azt a kérdést, hogy a gyermekek Krisztushoz való vezetésében a hitoktatás cél vagy eszköz. Úgy gondolja, rosszul fogjuk meg a problémát, ha az intézményeket hibáztatjuk azért, mert a gyerekek nem integrálódnak a gyülekezetbe. A hitoktatás, amely mögött nem áll gyülekezet, nem lesz más, mint általánosabb művelődés.

Hankó Balázs innovációért és felsőoktatásért felelős államtitkár előadásában arról beszélt, hogy a hittudományi képzések hogyan tudnak kovászként hatni a nemzetben. Úgy véli, fontos, hogy az egyházi egyetemek vonzóak, kreatívak, értéktartóak és értékformálóak és közösségteremtőek legyenek. Előadására reagálva Balog Zoltán püspök kiemelte a Károli Gáspár Református Egyetem szerepét és a lelkészképzés megújításának fontosságát.

Elhívás és feladatok

Hogyan élnek a lelkipásztorok? Miért legyenek lelkipásztorok? – ezt a címet viselte a harmadik pódiumbeszélgetés, ahol Volf-Nagy Tünde újságíró Bor Imre dunamelléki presbiteri főjegyzővel, Csűrös András gyömrői lelkipásztorral és Szabó Botond teológushallgatóval beszélgetett.

Szabó Botond a beszélgetés során elmondta, hogy óriási nyugalmat és békességet ad a tudat, hogy Isten nem az alkalmasakat hívja el, hanem az elhívottakat teszi alkalmassá. Nem azért leszünk lelkészek, mert ez mennyire jó nekünk, hanem mert erre hívott el Isten. A teológushallgató szerint folyamatosan aktívnak kell lenni társadalmilag, hiszen nincs olyan terület, amelyre Krisztus ne mondaná, hogy az övé.

Csűrös András azt emelte ki, hogy a lelkipásztor ne törekedjen fenntartani a tökéletesség hamis látszatát, hanem koncentráljon Krisztus kegyelmére, és adja a legjobbat, amit tud, a feladatokba pedig a gyülekezetét is vonja be. Szerinte a túlzott elvárások csak megnehezítik a lelkész életét, pedig ahelyett, hogy polihisztorként tekintene magára, inkább csapatjátékosként kellene gondolkodnia a gyülekezeti feladatairól.

A lelkipásztornak nemcsak egyszerűen csapatjátékosnak kell lennie, hanem csapatkapitánynak is, mert nem mondhat le a vezetésről. Ismernie kell az embereit, és a képességeik és az erősségeik szerint kell adnia nekik a feladatokat – tette hozzá Bor Imre, aki szerint egy vezető magányossága a lelkész esetében sem feloldható, mert a végén a döntéseket neki kell meghoznia, de neki ott van Krisztus, így teljesen egyedül sosem marad.

Lelkipásztor a világban

A lelkipásztor egy-egy település gyülekezetének évekre, akár évtizedekre elkötelezett őrállója, aki kötődésben, lokálpatriotizmusban is az egyik élenjárója saját lakóhelye közösségének. Magyar protestáns teológiai örökségünk, hogy a lelkipásztorok általában tisztában vannak a vidéki társadalmi viszonyokkal és folyamatokkal. Török István teológiai professzor szavaival élve: „Nem valahol Robinson magányos szigetén élünk, hanem a család, gazdasági élet, művelődés és állam rendjébe betagozott s éppen ezekben a rendekben kell dicsérniünk Istent.” (Etika, 161.)

„Ebben a környezetben kiélezetten szükséges a magyar társadalom lelkiállapotának, valóságos helyzetének megismerése, hogy a lelkipásztor segíthessen a modern lelkigondozás eszközeivel, amelynek alapja a kapcsolatban lét, szándéka pedig a vigasztalás erőterébe segíteni a krízisbe került embert, ami nem egyszer az életre segítség lehetőségét teremti meg.”

Lelkipásztorainknak bőven van mivel szembenézni manapság, hiszen félelmetes következményű társadalmi jellemzők vesznek körül bennünket, amelyek miatt tudniuk kell mozgósítani teológiai gondolkodásukat új jelenségek bibliai mérlegelésére: a globalizáció és annak keresztyén kritikája, az ökológiai problémák és a teremtés oszthatatlan egységének kérdése, a pluralizmus, a multikulturális kínálat és a keresztyén etika elvárásai, a mesterséges intelligencia bonyolult világa, az élménytársadalmi létforma és a lemondani tudás feszültsége, az úgynevezett új vallásosság és új misztika betolakodása, és még lehetne sorolni...

Szolgálatunk során rohamosan változó világban kell eligazodást adnunk és speciális válaszokhoz segítenünk gyülekezetünk tagjait. A felborult generációs egyensúly miatt ébreszteni kell öregek és fiatalok közös felelősségét, és rámutatni egymásra utaltságukra. Az orvostudomány hatalmas lehetőségei új etikai határkérdéseket hoznak, az emberlét végessége mégis megmarad. A gazdaság etikájában elmélyülve rá kell döbbsen, hogy minden relatív, mert minden többletnek ára van, és bármi fontosabbá tud válni az embernél. De vajon megéri-e az elméleti materializmus után behódolni a gyakorlati materializmusnak?

Amikor manapság a szinkretista vallás- és világfelfogással, sokféle szektássággal, politikai és társadalmi messianizmussal, szabados erkölcsiséggel, technikai robbanással, testkultusszal, sztárcsináló emberimádattal találja szemben magát az egyház, nem csoda, ha tagjait identitáskrisz is fenyegeti. Fel kell vennünk a harcot a tunyasággal, és ehhez átgondolt módszerek, új alkalomtípusok, más megközelítési módok szükségesek. Bibliai alfabetizmusban élünk,

amely miatt nem értjük egymást, mert az egyházi alapfogalmak, a régi teológiai evidenciák és az úgynevezett kánaáni nyelvezet sokaknak idegen. Ezért a lelkipásztori munka és gyülekezetépítés előttünk álló feladata a változatos tanítói alkalmak megszervezése. Még templomos híveinket is, akik a jelen problémáitól éppúgy szenvednek, mint a szolgálattevők, be kell vezetnünk a református gondolkodásmódba: milyen rugóra jár az agyunk, a szívünk és a hitünk, ennek alapján dolgozzuk fel együtt világunk gondjait.

A lelkipásztornak kontextusismerete mellett fontos ismernie népünk lelkiállapotának változásait is. Fájdalmas mértékű egészségromlással és aggasztó népességcsökkenéssel állunk szemben. A lelki torzulások, az alkalmazkodási zavarok, a pszichés megbetegedések, az öngyilkossági mutatók, az általános rossz emberi közérzet is feladatként jelenik meg szolgálatunk közben. Ebben a környezetben kiélezetten szükséges a magyar társadalom lelkiállapotának, valóságos helyzetének megismerése, hogy a lelkipásztor segíthessen a modern lelkigondozás eszközeivel, amelynek alapja a kapcsolatban lét, szándéka pedig a vigasztalás erőterébe segíteni a krízisbe került embert, ami nem egyszer az életre segítség lehetőségét teremti meg.

Nem kisebb a feladatunk, mint a lelki közérzet javítása. A lelkipásztor rámutathat Isten hűségére, hogy az egymás iránti hűség újraszülje bennünk az ősbizalmat, amely növeli az elfogadás készségét, és kiépíti az összetartozás és elszakíthatatlanság tudatát. A változatos formában és mindig hozzánk szabottan jövő, velünk vándorló Isten megtaníthat rácsodálkozni a mellénk szegődő életre, akikért még az áldozatvállalásig is elmegyünk, mert érettük boldogan kapitulál bennünk az önzés.

Dr. Fekete Károly
püspök TTRE

Imalánc a lelkipásztorokért és a lelkipásztori hivatásért *Szeptember*

Imádság a lelkipásztorok testi-lelki egészségéért, hogy
- *testükre is, mint Isten ajándékára tekintsenek. Óvják, becsülik meg és gondozzák testüket, mint Isten különleges alkotását.*
- *ne fáradjanak bele a szolgálatba, testben és lélekben egészségesen maradhassanak meg hivatásukban, rendellen Isten szolgálatkés munkatársakat, presbitereket, gondnokokat a lelkipásztorok mellé, akikkel megoszthatják a szolgálat nagy és sokrétű terhet.*
- *megkötöttségeikből megszabadulhassanak, terheik között megfelelő segítséget merjenek kérni és elfogadni.*
- *óvja meg Urunk mindnyájukat az összeomlástól, öngyilkosságtól.*

Gyülekezeti Krónika

A keresztség sákramentumában részesült:

Oláh Károly és Kálló Anasztázia fia: **Brájen**
 Fodor Lóránd András és Fodor-Szabó Ágnes leánya: **Emma Lilla**
 Fodor Nándor Imre és Simon Ágnes leánya: **Laura Ágnes**
 Fodor Nándor Imre és Simon Ágnes fia: **Nándor Ferenc**
 Szabó Adrienn fia: **Benett Tibor**
 Jámbor István és Lakó Nóra Petra fia: **Fülöp István**

Felnőtt keresztség és konfirmációi fogadalomtétel:

Komlósi Ádám
Márta Jánosné Várdai Ibolya
Nagy Albert Károlyné Szabó Erzsébet
Szabó Ambrusné Czégény Róza

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízben kelesz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődés meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened.” (Ézsaiás 43,1–3)

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Kovács Lászlóné, született Huszár Mária 73 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, József A. u. 1/a. sz. alatti lakos: Vigasztaló ige: Jób könyve 5,17–18: „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vedd meg! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összeűz, de keze meg is gyógyít.” 2Korinthus 5,1: „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”

Kenéz Istvánné, született Tárnok Irma 83 évet élt asszonytestvérünk – újszalontai lakos. Vigasztaló ige: Máté 7,21: „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”

Papp Zoltán 50 évet élt testvérünk – Doboz, Irány u. 5. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Zsoltárok könyve 103,13–18: „Amilyen irgalmas az apa fiaiboz, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhez. Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk. Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. De az Úr szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is; azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével.”

Sándor Zelma 88 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Nagykert u. 3/1. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: 1Korinthus 13,13: „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.”

Filippi 4,5–9: „A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szívetekeket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóbírú, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!”

Pethő Ákos Béláné, született Boruzs Ilona 79 évet élt asszonytestvérünk – Szerencs, Csalogány u. 5. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Zsoltárok 36,10: „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.”

Orbán Lászlóné, született Kupai Julianna 91 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Gyulai u. 8. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: 1Mózes 15,15: „Te pedig békességgel térsz őseidhez, és késő vénségedben temetnek el.” Jeremiás siralmai 3,26: „Jó csendben várni az Úr szabadtására.”

Szűcs Tibor Lajos 71 évet élt testvérünk – Sarkad, Bánát u. 4/a. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: 1Mózes 2,7–9.15.18: „Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába. Így lett az ember élőlény. Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált. Sarjasztott az Úristen a termőföldből mindenféle fát, szemre kíváncsot és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának a fáját... És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze. Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” Prédikátor 3,1–4: „Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt. Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak. Megvan az ideje az ültetésnek, és megvan az ideje az ültetvény kitépésének. Megvan az ideje az ölésnek, és megvan az ideje a gyógyításnak. Megvan az ideje a rombolásnak, és megvan az ideje az építésnek. Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek. Megvan az ideje a gyászoknak, és megvan az ideje a táncnak.”

Kiss Róza 89 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Gyulai u. 8. (korábban: Gárdonyi G. u. 1.) sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Zsoltárok 23: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megnyugtat engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.

**A Mindenható Isten enyhítse
 a gyászolók fájdalmát!**

„Közeledjetek az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Zakab 4,8)

Mindentennapink

Uram, a mindennapok dömpingje már-már zaklat – szavak, panelek, mantrák
Nyugtalanítóan hallom nap mint nap az odafordulás természetrajzának olcsó morál-moráját
Átokká lett asztali áldások leszűkítik az irgalmasság terét, szöglettessé lesz a kerek világasztal
Mebélyegzett mások ellenségekké válnak, asztalatti hely sem jut nekik a szegény Lázárok mellett
Fekete-fehérré meszelt lelkiismeretek önmagukat igazítják – én mindent erkölcsösen csinállok
A kenyér elég, túlságosan is, 12 bevásárlókocsinyi a maradék, s mégis éhen maradunk – mind
Ezért könyörgünk: mindennapi kíméletlenségeinket vedd el tőlünk ma

Uram, a mindennapok rutinja már-már untat – adakozás, szolidaritás, testvériség
Fesztelenül olvasom nap mint nap a hozzádfordulás természet szerinti szükségességének kliséjét
Szavammá lett szavaid átvették a szám ízét, ízetlen tréfává lett az örömhír
Címkével aggatok fel barátot, ellenséget, s közben halálra unom magam a jobb életre vágyás közben
Elszürkült rajongásom elnyomja lelkem ébredni akarását – én mindent szokás szerint csinállok
A kenyér elég, nagyjából, a maradék csupán a vágyakozás, s mégsem akarunk jóllakni – senki
Ezért könyörgünk: mindennapi megrögzöttségeinkből szabadíts ki minket ma

Uram, a mindennapok meglepetése már-már felemel – találkozások, érintések, (meg)érintettségek
Izgalommal fedezem fel a magamon túllátás módszertanának felszabadító törvényszerűségét
Keresetlen szavaim megtalálássá lesznek mások számára – szó(könyör)adomány tágas téren
Tükrömet ablakká pucolom, meglátom a másikat és összemosom létünk határait
Színessé lett világomban már nem vagyok szürke folt – én mindent Veled akarok csinálni
A kenyér nem kő-válasz, az el-nem-fogadás csupán a maradék, s mégsem maradunk éhen – senki
Ezért könyörgünk: mindennapi örömforrásaink láttasd meg velünk ma

Uram, a mindennapok hiánya már-már megszentel – áldásodra váró üres kezek

Remegve keresem az ételemben-életemben ittléted nem-mindentennapiságának katarziszt
Hallgatásom áldássá lesz és áldásod elhallgattat, az asztalodról lehulló morzsa gazdaggá tesz
Kezedd le veszed fejemről átkot, címet, rangot, s a másikkal egy leszek Előtted
Aranybarnává érett kalászok reménységet adnak az örökélet kenyerére – én mindent csak kapok
A kenyér nem kérdés, hanem hit, a kételkedés a megpenészedett maradék, s jóllakunk – mind
Ezért könyörgünk: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Ámen
(Dr. Kovács Krisztián, DRHE)

HAGYOMÁNYOS ÉS ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat: szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliaióra a Gyülekezeti teremben: szerda délután 5 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban: vasárnap délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

Ifjúsági Bibliaióra: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap du. 14:30

Online Istentisztelet keddenként a Sarkad TV-vel közösen –

<https://www.facebook.com/tv.sarkad>

www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Nőszövetség: hónap első keddi du. 5 óra – a Klub teremben

Férfi kör: havonta egyszer, szerda du. 5 óra – a Klub teremben

A Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség időszakosan megjelenő lapja

Szerkesztő-bizottsági tagok:

Dr. Koncz-Vágási Katalin és Koncz Zsolt lelkipásztorok

Dr. Taybani Jamal gondnok

Péntek István presbíter és Zánócz István

Felelős kiadó: az egyházközség elnöksége

5720 Sarkad, Veress Sándor u. 15.

Telefon: 20/429 – 1285

E-mail: sarkad-belvaros@reformatus.hu - Web: www.reformatus-sarkadbelvaros.hu
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség